

ซีรีส์ยอดดวงใจเทพบุตรอัลเลนซ์

ยอดดวงใจเทพบุตรน้ำแข็ง

บทที่ ๑

กวางน้อยซี้ก๊ว

ร่างสูงใหญ่ตามแบบฉบับยุโรปยืนเหม่อมองออกไป

ด้านนอกคฤหาสน์สุดหรู แวตาสีเทาหม่นดูเยือกเย็นลึกกลับ

น่าค้นหา ชายหนุ่มอายุสามสิบสอง ใบหน้าคมเข้ม คิ้วดกดำ

ตรงยาว ดวงตาเรียวคม ริมฝีปากหยักลึก จมูกโด่งเป็นสันรับ

กับใบหน้าที่รูปสี่เหลี่ยม ชายหนุ่มผู้เพียบพร้อมทั้งหน้าตาและ

ชาติตระกูล รวมถึงทรัพย์สินสมบัติ ชาฟ เดเวเต้ อัลเลนซ์ ผู้ซึ่ง

นำพาหัวใจสาว ๆ ในเมืองเวนิซลุ่มหลงกับรูปลักษณ์อันแสน
สง่างาม

ตระกูลอัลเลนโซ่ถูกสืบทอดมาอย่างยาวนานในอดีตที่
เคยต่อสู้เคียงข้างกษัตริย์มา บรรพบุรุษส่งต่อความรุ่งเรือง
ให้กับบิดาของเขาจนกระทั่งถึงรุ่นหลาน ทุกคนขนานนามที่
น้องสี่คนว่าเทพบุตรอัลเลนโซ่ เมื่อก่อนจับดาบแต่เวลานี้จับ
ฉกรรจ์แทน

“คุณชายครับ ท่านซานโต้เรียกพบครับ”

คนถูกเรียกขยับกายเล็กน้อยหันมองผู้มาเยือนด้วยสีหน้า
เคร่งขรึม เห็นชายชราอายุราวหกสิบได้กำลังยืนในท่าที่น้อม
น้อม

“เข้าใจแล้ว บอกท่านด้วยว่าเดี๋ยวผมตามไป”

คนใช้เก่าแก่มากหน้าลงแล้วหลบฉากออกจากห้อง ซาฟ
หันมองวิวผ่านหน้าต่างอีกสักพัก จึงตัดสินใจจะสายตาแล้ว
เดินทางตามค่านัดหมาย

ซานได้ขยับกายเล็กน้อยทันทีที่เห็นบุตรชายคนโตมายืน
อยู่ตรงหน้า สีหน้าเย็นชาไม่บ่งบอกความรู้สึกอะไรทำให้คน
เป็นพ่ออย่างเขารู้สึกหนักใจไม่น้อย แม้ว่าซาฟจะไม่เคยทำ
อะไรให้ผิดหวังเลย

“พ่อมีธุระสำคัญจะคุยด้วย”

“ครับ”

“นั่งลงก่อนสิ”ซานได้บอก

ร่างสูงใหญ่ทอดกายลงนั่งบนโซฟาสีน้ำตาลอ่อน สีหน้า
ลูกทำเอาเขาหน้าใจ ที่ซาฟกลายเป็นคนเช่นนี้ มันเป็นเพราะ
เหตุการณ์เลวร้ายเมื่อสมัยเด็ก มันไม่มีทางแก้ไขอะไรได้เลย
แม้ตนพยายามพาจิตแพทย์มา แต่ซาฟยังคงมีท่าทีหมองเหม็น
ต่อคนรอบข้าง แสดงสีหน้าและท่าทางราวกับคนไม่มีจิตใจ
หรือความรู้สึกใดๆ

“วันนี้เพื่อนพ่อมาขอกู้เงินกับเรา แต่มันเป็นจำนวนมาก
เกินกว่าที่พ่อจะยอมรับได้ พ่อจำเป็นต้องทำสัญญาเป็นข้อตกลง
กับทางนั้นไว้”

“ครับ”

“ตระกูลดีกาลโน้จะส่งตัวลูกสาวของเขามาแต่งงานกับ
เรา”

ซาฟนิงัน ครุ่นคิดคำบิดาครูหนึ่งแล้วกระตุกมุมปาก
เล็กน้อย ช้อนสายตามองผู้ให้กำเนิด

“แล้วพ่อว่ายังไงล่ะครับ”

“พ่ออยากให้แกช่วยตัดสินใจ”

“ทางนั้นขอกู้เท่าไรครับ?”

“หนึ่งหมื่นล้าน!”

ชายหนุ่มเจียบประมวผลกำไรในหัวอย่างฉับไว การ
ปล่อยเงินให้ดีกาลโนใช้ว่าจะมีผลเสียอย่างเดียว ท่าเรือของ
ตระกูลนี้เป็นที่ต้องการของนักธุรกิจหลายคน

“แล้วเขาจะส่งลูกสาวคนไหนมาแต่งงานกับเราล่ะครับ?” เขา
ถามสบตาบิดาเพื่อรอคำตอบ

“ลูกสาวคนรอง เทียร์รา”

ซาฟหยุดใช้ความคิดอีกครั้ง ชาวแคว้นมาตาเดมาเซโตหวง
บุตรสาวคนเล็กที่สุด เพราะอย่างนี้ถึงได้ส่งคนรองมาสินะ

“พ่อจะให้ลูกสาวของตระกูลนั้นแต่งงานกับลูกชายคน
ไหนล่ะครับ”

“ที่พ่อเรียกแกมาคุยก็เพราะเรื่องนี้แหละ พ่ออยากให้
แกแต่งงานกับเทียร์รา...”

ชาฟชะงัก หากตนต้องแต่งจะเลือกเอาประโยชน์ที่ได้
จากการแต่งงานกับตระกูลนั้นให้ได้มากที่สุด เพราะการ
แต่งงานครั้งนี้ไม่ได้มีความรักเข้ามาเกี่ยวข้อง อีกทั้งตัวเขาก็
พอจะรู้เรื่องมรดกที่เซโตะแบ่งให้กับบุตรสาวแต่ละคนมาคร่าวๆ

“ผมแต่งได้ แต่หากผมจะแต่งผมต้องการลูกสาวที่
ตระกูลดีกาลโน่หวงแหนที่สุด” เขาบอกบิดา

“หมายความว่ายังไง?”

“ผมต้องการแต่งงานกับโมนา ดีกาลโน่”

ซานได้ขมวดคิ้วมองลูกชายอย่างไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยิน ไม่คิด
เลยแม้แต่เรื่องแต่งงานลูกยังเอาธุรกิจมาเกี่ยวข้อง ประมวล
ทุกอย่างเป็นผลกำไร อายุอานามไม่ใช่เหนื่อยเลย อยากให้เป็น
ฝั่งเป็นฝา จะมีใครบางไหมที่สามารถเปลี่ยนซาฟให้เป็นคนมี
ความรู้ลึก

“แกตัดสินใจไปเลยก็แล้วกัน เพราะแกเป็นคนที่จะต้อง
แต่งงาน”

“งั้นเรื่องนี้ผมจัดการเองแล้วกันครับ”

เขาลุกยื่นเต็มความสูง แล้วก้มศีรษะให้บิดาราวกับ
เจ้านาย แล้วหันกายก้าวยาวออกนอกห้อง

ซาฟกลับมายืนอยู่จุดเดิมอีกครั้ง เมืองเวนิซช่างมีมนต์
หลังทำให้เขาทอดสายตามองออกไปได้ไม่รู้เบื่อ สวยเสียยิ่ง
กว่าผู้หญิงเสียอีก อยากจะรู้แน่จะมีผู้หญิงคนไหนที่สามารถ
ทำให้เขาหลงรักได้ จะมีอยู่บนโลกใบนี้หรือเปล่า

ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนเข้ามาในความคิดเลยสักคน
แม้แต่สาว ๆ ที่เคยนอนกอดก่ายด้วย ไม่เคยระลึกได้สักครั้ง
หลังจากเลิกرابนเตียง แต่ในความคิดกลับคะนึงหากลับนึก
ถึงใบหน้าอันแสนหวานสดใส ของเด็กสาวคนนึงแม่หลายปี
มาแล้วก็ไม่อาจลืมเลือน

เสียงสะอื้นยังคงดังไม่หยุด เมื่อคำบัญชาจากบิดา

ต้องการส่งให้เธอไปเป็นภรรยาของบุตรชายคนโตของ

ตระกูลอัลเลนโซ่ โมนา ดีกาลโน่ สาวน้อยวัยยี่สิบสอง หน้าตา

งดงามหวานละมุน ผิวกายขาวนวลล่อ แพขนตาขนยาว

ดวงตากกลมแวววาวตาทอประกายปนเศร้า นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อน

ผมยาวตรงสีคาราเมล รูปร่างบอบบางน่าทะนุถนอม หญิง

สาวกัศริมีปากแน่นเพราะไม่ยอมทำตามความต้องการของ

บิดา

“หนูไม่อยากไปค่ะพ่อ...” เธอบอกบิดาสะอื้นออกมา

อย่างหนัก

“หากหนูไม่ไปพ่อจะไม่สามารถกู้เงินมาได้นะลูก เราต้องใช้เงินก้อนนี้” เซิตพยายามขอร้อง

“พี่เหี่ยวรา ช่วยโมนาด้วยค่ะ”

เหี่ยวรายืนมองน้องสาว อยากไปใจแทบขาดแต่ทำไม่ทางนั้นดันยืนคำชาดว่าจะเอาตัวยัยเด็กขี้แยนี้ ไม่เข้าใจ ทั้งๆที่เธอเป็นลูกเมียหลวงแต่ยัยเด็กบ้านี้เป็นแค่ลูกเมียน้อยที่เกิดจากผู้หญิงไทยก็แค่นั้น

“พ่อคะ เหี่ยวราไปแทนน้องไม่ได้หรอกค่ะ”

“จะไปได้ยังไงล่ะลูกในเมื่อทางนั้นเขายืนคำชาดมา”

เทียว่าใช้ความคิดอย่างหนัก ยัยเด็กบ้านนี้ไม่ค่อยได้ไป
ออกงาน ตัวเธอเองก็เช่นกันไม่ค่อยได้ไปออกตามสื่อต่างๆ
เหมือนกันมีแต่พี่สาวคนโตที่ออกงานประจำ

“ให้หนูปลอมตัวเป็นโมนากี้ได้นี้คะพ่อ!”

คุณหนูเจ้าน้ำตาหันมามองบิดาเพื่อขอร้องอีกครั้ง เซโต
มองบุตรสาวด้วยความสงสารพยายามขังใจเรื่องความถูกต้อง
กับความสงสารลูก แต่ยังไงเสียลูกก็ต้องมาก่อน

“ก็ได้เทียว่า ลูกไปแทนน้องก็แล้วกัน!”

ลูกสาวคนรองยิ้มออกมาด้วยความดีใจ ในที่สุดเธอก็จะ
ได้ไปอยู่ที่อุทยานแห่งสรวงสวรรค์ที่คนเล่าขานว่าเป็นสวรรค์

บนดินที่ทุกคนต่างหมายที่จะได้เข้าไปชื่นชมสักครั้ง *คฤหาสน์*
แห่งตระกูลอัลเลนโซ่ เกาแห่ง*สรวงสวรรค์*

ซาฟต์อัสายถึงเซโตเพื่อพูดคุยเรื่องข้อตกลงที่เขาคิดขึ้น
เขายังไม่ยอมเสี่ยงอะไรเพราะบางทีตระกูลดีกาลโน้อาจจะ
กำลังลำบากถึงได้กู้เงินกับตระกูลของเขา

“สวัสดีครับ ผมเดเวนเต้ อัลเลนโซ่ครับ”

“ครับ ไม่ทราบว่าคุณชายจะติดต่อกับใครหรือครับ?”

ปลายสายถามเขา

“ขอเรียนสายคุณเซโตครับ”

ชายชรากำลังนั่งอ่านหนังสือในห้องกับลูกสาวคนเล็ก
ขมวดคิ้วทันที เมื่อได้ยินว่าบุตรชายคนโตของตระกูลที่กำลังจะ
ดองกันโหมรมาหาเขา

“สวัสดีครับ” เซโตกรอกเสียง

“สวัสดีครับ ผมขอแนะนำตัวผมคือเดเวนเต้ อัลเลนโซ่
ครับ”

“ไม่ต้องพูดเป็นทางการมากก็ได้ซาฟ มีอะไรจะพูดกับอา
เธอ?”

“เอ่อ... ผมมีสัญญาที่จะตกลงกับคุณอาครับ”

“สัญญา... เรื่องอะไรเธอ?”

“เกี่ยวกับเรื่องการแต่งงานของสองตระกูล”

“มีอะไรหรือหรือว่าซาฟไม่สะดวก”

“เปล่าครับ ผมแค่ต้องการเวลาเพื่อทำความรู้จักว่าที่
เจ้าสาวของผมก็แค่นั้น”

“แล้วซาฟต้องการให้อาทำอะไร”

“ผมต้องการให้เจ้าสาวของผมมาอาศัยอยู่ร่วมบ้านกับ
ผมเป็นเวลาสองเดือนครับ”

เซโดนิ่งนั้นสมกับเป็นซาฟ คงกำลังจะดูว่าธุรกิจของเขามี
ปัญหาหรือเปล่าเลยซึ่งใจที่จะแต่งงาน แต่ก็ดีเหมือนกัน บาง
ทีเขียราและซาฟคงต้องทำความรู้จักกันให้แน่นแนบเสียก่อน

“อาขอถามลูกสาวอาก่อนนะซาฟ”

“ได้ครับคุณอา ผมขอตัวก่อนครับ”

บุตรสาวคนรองของตระกูลถูกตามมา เทียนนั่งลงตรง
ข้ามกับบิดาที่โซฟากำมะหยี่สีขาวนวล เซโตจ้องลึกลงไป
ดวงตาบุตรสาว เขารักลูกทุกคน แต่โมนาคือลูกที่เขาแพ้ทะนุ
ถนอมมากที่สุดเพราะโมนาสู้ญเสียแม่ไปจากอุบัติเหตุ
เครื่องบินตกในขณะที่กำลังเดินทางมาหาบุตรสาวคนเล็กที่
อิตาลี

โมนาเสียใจและตั้งแต่นั้นมานิสัยที่เคยสดใสก็เปลี่ยนไป
เธอหวาดกลัว และยังเจ้าน้ำตาจนทำให้เขารู้สึกสงสาร จึงคอย
ปกป้องลูกเสมอ โมนาแทบไม่ออกไปไหนจากที่นั่นนอกจากไป

เรียนและออกไปซื้อของบ้างบางครั้ง และทุกครั้งช่างภาพจะสามารถจับรูปหญิงสาวที่ผู้คนขนานนามเทพธิดาแห่งเวนิช

“วันนี้ซาฟโทรมาหาพ่อ”

“เค้าว่ายังไงคะพ่อ” น้ำเสียงเทียร่าตื่นเต้น

“ซาฟต้องการให้ว่าที่เจ้าสาวไปอยู่ร่วมบ้านเพื่อศึกษา
นิสัยใจคอ”

เทียร่าหยุดคิดเธอจึงลงไปลักพัก แล้วหันมาสบตาบิดา
ต่อทำไมเขาจะต้องศึกษาด้วยนะในเมื่อตกลงว่าจะแต่งงานกับ
บุตรสาวตระกูลดีกาลโนแล้ว

“เห็ยร่าไม่มีปัญหาหรรอกคะ คุณซาฟจะว่ายังงิเห็ยร่าก็
โอเคอยู่แล้วละคะพ่อ”

“ถ้าอย่างนั้นลูกก็ไปเก็บกระเป๋ได้เลยพรงนี้จะได้เตรียม
ตัวไป”

“คะพ่อ”เธอบอกพร้อมกับยิ้มกว้างออกมาแล้วรีบสาวเท้า
ไปเก็บกระเป๋ที่ห้อง

ในที่สุด...เธอก็จะกลายเป็นคุณหญิงแห่งตระกูลอัลเลน
โซ เธอไม่จำเป็นต้องมาแย่งสมบัติของดีกาลโนที่เห็ยบไม่ได้
กับอัลเลนโซเลยสักนิด

ทันทีที่รถเลี้ยวเข้าสู่พื้นที่ ที่ผู้คนกล่าวขานว่าเป็นเงา
แห่งสรวงสวรรค์ เทียบร่ำถึงกับอำปาค้างกวาดสายตามองไป
ทุกที่ที่รถเคลื่อนไป สมคำล่ำลือที่นี้สวยเกินกว่าที่ใครจะ
จินตนาการได้ ที่พำนักของตระกูลอันเล้นโซ่อยู่ในพื้นที่กว่าพัน
ไร่ ถูกดัดแปลงกลายเป็นที่อำนวยการความสะดวกสารพัดรูปแบบ
ทั้งสนามกอล์ฟ ทั้งสนามขี่ม้า ยิงปืน และอีกหลายอย่าง

เทพบุตรทั้งสองอยู่ภายในคฤหาสน์ของตนเองถูกปลูกสร้าง
แบ่งเป็นสี่หลัง และทุกหลังต่างมีสไตล์เป็นของตัวเอง แม้แต่
บ้านยังบ่งบอกลักษณะนิสัยเจ้าของได้เป็นอย่างดี แต่ที่สะดุดตา
และทำให้ทุกคนต่างหยุดยั้งราวกับต้องมนต์สะกดนั้นก็คือ
โอเอซิสขนาดใหญ่ที่รายล้อมด้วยดอกไม้มานานาพรรณ และ
ต้นไม้พันธุ์หายากที่เขียวขจีทั่วบริเวณ น้ำสีเขียวมรกตจนเห็น

เงาสะท้อนของตนเอง ตกกลางคืนเมื่อได้รับแสงจันทร์มันจะ
ส่องระยิบระยับงามจับตา ผู้คนที่ทำงานให้ตระกูลอัลเลนโซ่
เรียกที่นี่ว่าอ้อมกอดแห่งมารดา

ไม่เคยมีใครได้เข้าไปในนั้นยกเว้นคนสวนเก่าแก่เพียงห้า
คน และบุตรชายทั้งสี่แห่งตระกูลเท่านั้นเพราะโอเอซิสอ้อม
กอดแห่งมารดาเป็นที่ฝังศพของผู้หญิงที่เป็นที่รักของทุกคน
มาเรีย อัลเลนโซ่ ผู้หญิงที่ให้กำเนิดเทพบุตรทั้งสี่

เทียร่าหยุดยืนหน้าคฤหาสน์หรูของซาฟ เธอจ้องมอง
ด้วยความตกตะลึงคฤหาสน์ของเขาช่างมีมนต์ให้ความรู้สึก
ลึกลับเก่าแก่และดูมีอำนาจในตัว อิฐที่ใช้สร้างเป็นสี่เสาตัว
บ้านถูกจัดให้เรียบหรูเฟอร์นิเจอร์ดูเก่าแก่แต่ก็เป็นของราคา
แพงทุกก้าวที่เดินจะเห็นดวงไฟระย้าที่ห้อยลงมาอย่างสวยงาม

มีรูปบรรพบุรุษเก่าแก่ของตระกูลแขวนอยู่ตามผนังห้อง สาวใช้
ประจำคฤหาสน์เชิญเธอมานั่งที่โซฟาदानในห้องรับแขก

เธียร่ากวาดตามองไปรอบๆ อย่างใจจดใจจ่อแต่อดไม่ได้
ที่จะละลابلะล้ง เธอเดินสำรวจไปรอบๆ ก่อนจะหยิบโน้
นหิบบี้ดูโดยไม่ทันได้เห็นว่าร่างสูงใหญ่กำลังยืนอยู่ด้านหลัง

“สวัสดีครับ” เสียงทุ้มกล่าวทักทาย

เธอชะงักรีบหันมาหาเขาด้วยความตกใจ เธียร่านิ่งงัน
เมื่อได้เห็นเขาแบบเต็มตาครั้งแรกในชีวิต แข็งขาอ่อนแรงไป
หมดไม่รู้เป็นเพราะอะไร

“สวัสดีค่ะ ฉันโมนา” เธอตอบพลางเดินไปหาเขาแล้วยื่น
มือจับเพื่อทักทายแต่เขากลับเมินเฉยเดินไปนั่งที่โซฟา

ดวงตาคมกริบกวาดตามองไปยังผู้หญิงที่กำลังหย่อน
กายนั่งลงตรงข้ามเขาด้วยท่าที่หวาดๆ ดวงตาสีเทาของเขาทำ
ให้เธอรู้สึกหวั่นเกรง เขาช่างสมคำร่ำลือเธอแทบหยุดหัวใจ
ตัวเองไม่อยู่เลยแล้ว

“ข้อตกลงระหว่างเราคุณคงรู้ดีใช่ไหม?”

“คะฟ่อบอกดิฉันแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นผมจะให้คนของผมพาคุณไปที่ห้องพักก็แล้ว
กัน ผมขอตัวไปทำงานก่อนนะครับ” เขาบอกก่อนจะลุกขึ้นยืน

“เดี๋ยวก่อนค่ะ!” เธอรีบร้องเขาไว้

เขามองมาที่เธอและหยุดยืนเพื่อรอฟังว่าจะพูดอะไร

ออกมา

“เราอยู่ห้องเดียวกันหรือเปล่าคะ?” เธอถามพร้อมกับยิ้ม

ยั่ววนเขาออกมา

คิ้วหนาขมวดเข้าหากัน ดวงตาคมกริบจ้องมองผู้หญิง

ตรงหน้าไม่ว่างตา

“หมายความว่ายังไงครับ?” เขาถามแม้จะรู้อยู่แล้ว

“คือ... ฉันหมายความว่า เราสองคนจะทดลองอยู่เพื่อ

ศึกษานิสัยใจคอกันและกัน ฉันเลยคิดว่าบางที...เราอาจจะ

ควรอยู่ด้วยกันค่ะ” เหยี่ยวตาทะลุทะกัก

“เราก็อยู่ในบ้านหลังเดียวกันอยู่แล้วนี่ครับ” น้ำเสียงเรียบ
เฉยสีหน้าไม่รู้ร้อนรู้หนาว

“ฉันหมายถึงการอยู่ร่วมห้องนอนค่ะ”

เขาหันมามองเธอเต็มตา พลังกวาดสายตาไปทั่วร่าง
อวบอ้วน ไม่มีรอยยิ้มไม่มีความยินดีไม่มีความรู้สึกอะไรเลย เขา
ตายด้านหรือยังไ้ เขาเฝ้าถามตัวเอง อยากจะรู้สึกบ้างแต่มัน
ตันไม่มีเลยไม่รู้เพราะอะไร

“แต่คุณจะเสียเปรียบได้นะครับ”

“ไม่หรอกค่ะ ฉันยินดี” เธอตอบแล้วยิ้มออกมา

“ได้ครับ แต่ผมจะไปนอนที่ห้องของคุณก็แล้วกัน” ซาฟ
ปรายตามองแล้วเดินจากไป

ดวงตาเรียวคมทอดมองเส้นทางในหัวกำลังคิด

บางอย่าง โมนา... งั้นเหรอน น่าแปลกดูอย่างไรก็ไม่น่าเชื่อ เคย
ได้ยินว่าโมนาเป็นลูกสาวคนเล็กของตระกูลดีกาลโน้ อายุเธอ
แค่เพียงยี่สิบสี่ปีเท่านั้น แต่ทำไมผู้หญิงที่มาหาเขาถึงได้ดูมี
ประสบการณ์และอายุอานามก็น่าจะมากกว่านั้น โมนาเป็น
ลูกครึ่งแต่ทำไมเค้าโครงหน้าถึงบ่งบอกว่าเป็นสาวอิตาลีเต็ม
ตัว

เขาไม่ได้โง่ แค่หวังอย่าให้ตัวเองโดนสวมเขา ด้วยตนเอง
เกลียดการโกหกที่สุด หากตระกูลดีกาลโน้เล่นตลก เห็นที่คง
ต้องจัดการให้สมน้ำสมเนื้อ ถึงเขาเฉยไม่ได้หมายความว่ายอม
ให้หลอกได้ เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นคงไม่มีหน้าเป็นผู้ดูแล
กิจการทั้งหมดของตระกูลหรอก

“เดวิด ช่วยหารูปลูกสาวทั้งสามคนของตระกูลดีกาลโน้
ให้หน่อย” เขาต่อสายถึงบอดีการ์ดคนสนิท

“ครับนาย”

สาวร่างสมส่วนตามแบบฉบับสาวยุโรปเดินเข้ามาภายใน
คฤหาสน์ตระกูลดีกาลโน้ เวน่าเดินเข้ามาด้านในแล้วสาวทำ

เดินมาหาบิดาด้วยสีหน้าบอบุญไม่รับ เธอหย่อนกายลงนั่ง
ตรงข้ามบิดาให้ห้องหนังสือ

“ลมอะไรหอบลูกมาถึงนี่ละเวน่า?” เซโตถามบุตรสาว

“พ่อ... สิ่งที่คุณทำมันผิดนะ ซาฟไม่เหมือนคนอื่นถ้าเขารู้
เรื่องที่เราสลับตัวโมนากับเทียร์แล้วละก็ พ่ออย่าหวังจะได้
เงินทุนนั้นเลย!”

“เทียร์คงไม่ทำให้เราผิดหวังหรอก..”

“พ่อคิดน้อยไป! ซาฟไม่ได้โง่ไม่อย่างนั้นเค้าขายธุรกิจ
จนแข็งแกร่งได้ถึงขนาดนี้แหละ”

เซโตะวางมือจากเอกสารตรงหน้าเขาเงยหน้าสบตา
บุตรสาวที่นั่งขมวดคิ้วใช้ความคิดอย่างหนักอยู่ ชายชรานิ่งงัน
ไปชั่วครู่

“แล้วแกจะให้พ่อทำยังไง?”

“หนูก็ไม่รู้เหมือนกัน ถ้าซาฟรู้เมื่อไหร่เป็นเรื่องแน่!” ลี
หน้าวิตกอย่างรุนแรง

“พ่อส่งตัวโมนาให้ซาฟไม่ได้ โมนาไม่ควรจะได้แต่งงาน
กับใครด้วยซ้ำลูกก็ดูน้องลี น้องเป็นแบบนี้!” เซโตะเสียงเครียด

“พ่อต้องตัดสินใจแล้วละค่ะ ว่าพ่อจะเลือกลูกตัวเองหรือ
เลือกตระกูลและลูกน้องนับพันชีวิต!”

เทพธิดาเวนิชยืนนิ่งอยู่หน้าห้องหนังสือของบิดา มือข้างหนึ่งยกขึ้นมาปิดปากไว้เพื่อกลั้นเสียงสะอื้นเธอผิดเอง ผิดที่ทำให้ใครๆ ต้องมาเดือดร้อนแบบนี้ นี่เธอกำลังจะทำให้ใครหลายๆ คนต้องเดือดร้อนเพราะความเห็นแก่ตัวเธอคนนี้ ร้างบอบบางทรุดกายลงกับพื้นแล้วสะอื้นออกมาอย่างหนัก

บุตรสาวคนโตเดินออกมาจากห้องหนังสือของบิดา เธอชะงักเมื่อเห็นน้องสาวมองมาน้ำตาอาบแก้ม เวณาแม่ริมฝีปากแน่นแล้วเมินหน้าหนี แม้จะสงสารน้องแต่โมทนาควรโตได้แล้วไม่มีใครอยู่ค้ำฟ้ามาดูแลคุณหนูชี้แจงตลอดชีวิต สุธัญเสียชีวิตเสียใจเธอเข้าใจอยู่แต่ใช้ว่าโมทนาเป็นผู้หญิงคนเดียวในโลกที่สุธัญเสียแม่ไปสักหน่อย เธอเองก็สุธัญเสียแม่ไปเหมือนกัน เวณา

สาวเท้าเดินจากไปอย่างรวดเร็วเพราะไม่ต้องการเข้าไปกอด
น้องเพื่อปลอบเหมือนที่เคยทำมาทุกครั้ง

ร่างสูงใหญ่ยืนเหม่อออกไปด้านนอกหน้าต่างห้อง
ทำงานอีกครั้ง เขากำลังใช้ความคิดเรื่องของผู้หญิงที่ก้าวเข้า
มาเพื่อทำหน้าที่ภรรยาให้กับเขา ดวงตาสีเทาจ้องมองไปยัง
เบื้องหน้า

“นายครับ!” เสียงเรียกสะดุดความคิดเขาลงเขาหัน
กลับมามองเดวิดขอบดีการ์ดคนสนิท

“ได้แล้วใช่ไหม?”

“ครับ” เดวิชวางรูปสองใบลงบนโต๊ะทำงานของเขา

ซาฟชมวดคิ้วด้วยความไม่เข้าใจ ดวงตาคมจ้องมอบ

ลูกน้องตนเอง เดวิชทำสีหน้าไม่ถูกเพราะเขาจนปัญญาที่จะหา

รูปของลูกสาวคนเล็กของดีกาลโน่เหมือนกัน

“มีแค่สองใบหรือ?”

“เฮ้อ..ครับ”

“หารูปใครไม่ได้” เขาถามเสียงเรียบแต่แฝงความดุตัน

“รูปคุณหนูโมนาครับ”

ไม่มีคำถามใดๆ นอกจากกริมีปากหยักได้รูปอีก เมื่อเขา
เอาแต่เพ็งมองไปยังรูปพวกนั้นด้วยสายตาพิณิจพิเคราะห์ก่อน
จะหันไปถามบอดีการ์ด

“คนนี่คือเวน่าใช้ไหม?”

“ใช่ครับ เธอออกงานบ่อยผมเลยได้รูปเธอเยอะมากเลย
ครับ”

เขาหยิบรูปอีกใบมาดู สีหน้าของเขาปรับเปลี่ยนเป็นเคร่ง
ขรึมลงทันที

“แล้วคนนี่ล่ะ?”

“คนนั้นคุณเทียบว่าครับ เป็นลูกสาวคนที่สองของตระกูล”

ชายหนุ่มนั่งเขาวางรูปลงบนโต๊ะ คิ้วหนาขมวดเข้าหากัน แล้วถอนหายใจหนักออกมา เขาไม่ใช่คนที่สามหรือสี่ที่จะเหวี่ยงรูปทิ้งทันทีที่ได้รับรู้ แม้สีหน้าเขาจะเรียบเฉยแต่ออกจะรู้สึกไม่พอใจมากเช่นกันที่ตระกูลดีกาลโนบังอาจเล่นตลกกับเขา ถ้าไม่สั่งสอนกันบ้างคงไม่ต้องออกไปมองหน้าใคร

หลังจากเลิกงานซาฟตรงกลับไปพักผ่อนที่คฤหาสน์ทันที อยากจะรู้เหมือนกันว่าเที่ยร่าจะเล่นละครเสแสร้งไปอีกนานแค่ไหน ก้าวผ่านโถงทางเดินในคฤหาสน์ เหลือบเห็นเธอกำลังนั่งทานอาหารว่างอยู่หน้ารายการที่ว๊อย่างสบายอารมณ์ ดีกาลโนเอาส่วนไหนคิดถึงส่งตัวเที่ยร่าซึ่งมีสายเลือดชาวอิตาลีเต็มตัว ทั้งที่โมนาเป็นสาวลูกครึ่ง

“อยู่ที่นี่สบายดีไหมครับ” ซาฟทักทายเที่ยร่า

เทียร่ารีบลุกขึ้นยืนแทบไม่ทัน เธอรีบยิ้มให้เขาพลางใช้
มือเช็ดปากที่เปราะเปื้อนเศษขนมออกให้หมด

“สบายมากเลยคะ ขอบคุณมากนะคะที่ให้เทียร่า... โมนา
อยู่ที่นี่ค่ะ” เทียร่าแหม้มริมฝีปาก เพราะตนเองเกือบหลุดชื่อผิด
ออกมา

“ถ้าคุณโมนาชอบผมก็ดีใจครับ ผมขอตัวก่อน”

เทียร่ากระตุกยิ้มมุมปาก ใครจะไม่ชอบกันเล่า ในเมื่อ
ซาฟหล่อเหลาราวกับเทพบุตรเช่นนี้ ถึงแม้จะดูเย็นชาไปหน่อย
ก็เถอะ อยู่ที่นี่เธอสุดแสนสบายไม่ได้ต้องมานั่งทำงานให้
เหนื่อย

ชายหนุ่มเดินทางเข้าพบบิดา ชานได้มองบุตรชายแล้ว
ผายมือให้นั่งลง เขาหย่อนกายลงบนโซฟาแล้วซ่อนสายตามอง
บิดา สีหน้าเรียบนิ่ง

“มีอะไรซาฟถึงได้แวะมาหาพ่อ”

“ผมมีเรื่องอยากจะให้พ่อจัดการให้ผมสักเรื่อง”

“เรื่องอะไร?”

“ผู้หญิงที่ตระกูลดีกาลโนส่งมาให้ผมเธอไม่ใช่โมนา แต่
เธอคือเทียร์าครับพ่อ” ชายหนุ่มบอกความจริงกับบิดาในสิ่งที่
ตนสืบได้

ซานได้ชะงัก มองบุตรชายแล้วถอนหายใจยาว ดูท่าซาฟ
คงเหมาเอาเรื่องแต่งงานไปรวมกับธุรกิจเรียบร้อยแล้ว ถึงได้มี
ท่าทางเช่นนี้

“แล้วจะให้พ่อทำยังไง”

“พ่อช่วยจัดการบอกทางดีกาลโนว่าผมจะขอพูดคุย
ด้วย”

“แล้วทำไมแกไม่จัดการเอง”

“ผมอยากถอนถอนน้ำใจพวกเขาไว้ก่อน เพราะดีกาลโนยังมี
ประโยชน์กับเราอยู่” เขาตอบกลับสีหน้าเยือกเย็น

“ได้พ่อจะจัดการให้”

ชายหนุ่มกลับมายังคฤหาสน์ มองดูโอเอซิสที่ฟ้านักของ
มารดา ดวงตาเรียวคมหรือลง มองลึกลงไปยังผืนน้ำสีเขียว
มรกต พลั๊กนี่ก็ถึงเด็กสาวหน้าตางดงามราวกับเทพธิดา เขาไม่
รู้จักชื่อ รู้เพียงเด็กสาวเดินหลงมายังอ้อมกอดแห่งมารดา เห็น
เรือนร่างงดงามกับดวงตาหวานเยิ้มมองผืนน้ำไม่ขยับเขยื้อน
เวลานั้นซาฟรู้สึกเหมือนตนเองดั่งต้องมนต์สะกด

เขาจำเป็นต้องหยุดความคิดคำนึงนี้เสียที ควรลืมเลือน
เรื่องในอดีตไปได้แล้ว ซาฟถอนหายใจแล้วเดินจากที่แห่ง
ความทรงจำอันแสนสวยงามไว้เช่นเดิม

เทียร่าในชุดนอนสุดวาบหวี ยืนชะเง้อคอมองหา

เจ้าบ่าวในอนาคตด้วยใจที่จดจ่อ เมื่อเห็นเขากลับมาเธอรีบ

ตรงดิ่งเข้าหา ซาฟชะงักเล็กน้อยหลังจากเห็นสภาพของ

บุตรสาวพันธมิตร ไม่ต้องบอกก็พอรู้ เธอพร้อมเสนอตัวให้เขา

อย่างเต็มที่เลยทีเดียว

“ฉันมารอคูณ เพราะคืนนี้ฉันต้องนอนห้องเดียวกับคุณ

นะคะ” เทียร่าบอกแล้วดวงแขนเขา

“ผมต้องทำงานก่อนคุณไปนอนก่อนเถอะ”

“นานไหมคะ กว่าจะขึ้นไปนอน” น้ำเสียงเธออ่อนลง ดิด

จริตคนงอนนิดๆ เพื่อเรียกร้องความสนใจ มันเป็นวิธีที่ใช้ได้ผล

กับผู้ชายมานานักต่อนักแล้ว

“ไม่รู้เหมือนกันแล้วแต่งงานครับ”

“งั้นก็ได้ค่ะ”

เธียร่าจำต้องปล่อยมือ เคยได้ยินมาว่าเขาค่อนข้างสนใจ
กับงานมากทีเดียว หากเธอเรียกร้องมากกว่านี้อาจไม่เป็นผลดี
ต้องทำใจเย็นแล้วรอ ให้เขาเห็นว่าเธอเข้าใจดีทุกอย่าง

ชายหนุ่มเดินไปที่ห้องทำงานตนเองทันที นั่งลงทำงาน
แล้วกระตุกมุมปากเล็กน้อย ผู้หญิงคนนั้นยินดีในเรื่องบนเตียง
ความจริงเขาไม่อยากจะรู้ว่า แต่คนอย่างซาฟเองไม่ได้ใจดีพอ
ในเมื่อยอมเสนอตัวเองมานอนบนเตียงเอง ก็ไม่จำเป็นต้อง
เกรงใจ ถือเป็นการลงโทษพวกที่ชอบสวมเขาให้คนอื่น ในเมื่อ
เล่นเกมมาแบบนี้ ภายหลังคงมาโทษเขาไม่ได้

ในเมื่อเขาไม่ได้เรียกร้อง แต่เธอมาเสนอให้เอง

ซาฟวางมือจากกองเอกสารตรงหน้าแล้วลุกเดินไปยัง
ห้องนอนของเทียร์รา เขาเอนกายลงข้างเธอแล้วพลิกหันหลังให้
รู้ว่าคนบนเตียงยังไม่หลับ แสงนอนนิ่งไม่ขยับ จนเทียร์ราอึด
อัด อยากได้เสียจนไม่อาจทน อยากรู้มากกว่าารสรักของคนเย็น
ซาจะเลิกละสักแค่ไหนกัน เธอขยับเข้าใกล้สวมกอดจาก
ด้านหลัง

ซาฟไม่จำเป็นต้องเอ่ยคำใด เมื่ออีกฝ่ายสนองอย่างเต็มที่
ถึงใครจะว่าเย็นชาแต่ตนมั่นใจเรื่องบนเตียงไม่เป็นอย่างนั้น
แน่นอน เวลานี้เขาได้พิสูจน์มันแล้วเทียร์รากำลังมีความสุขจน
แทบละลายด้วยฝีมือของเขา

เสียงโทรศัพท์ในห้องทำงานดังขึ้น ซาฟรู้ดีว่าเป็นใคร เพราะเขากำลังรออยู่ ร่างสูงใหญ่ยืนนิ่งทอดสายตามองไปยัง วิวทิวทัศน์เมืองเวนิซ เขากำลังแกล้งให้ตระกูลดีกาลโนต้อง ร้อนรน อยากรู้ว่าอีกฝ่ายรู้สึกอย่างไรกับการถูกชะลอเรื่อง เงินกู้ให้ช้าลง เสียงนั้นยังคงดังต่อเนื่อง แต่เขายังไม่ต้องการรับ มัน

เมื่อคืนเขากับเทียร์าแทบไม่ได้นอน คนอย่างซาฟต้องการอะไรแล้วมักหยุดไม่ได้ และเธอต้องรับผิดชอบ อาจเพราะเองห่างหายเรื่องนี้ไปนาน พอมีคนมากระตุ้นเลยโหมกระหน่ำ รวากับคนขาดน้ำ เสียงโทรศัพท์ดังอีกครั้ง ซาฟตัดสินใจรับ

“สวัสดีครับ”

“เอ๋อ... ซาฟนี่าเองนะ”

“ครับคุณอา มีอะไรให้ผมรับใช้หรือครับ”

“ซาฟ พอดีอาคุยกับพ่อของซาฟแล้วนะ อาอยากจะขอ
โทษเรื่องที่อาสลับตัวเจ้าสาว อาจะส่งโมนาไปให้นะ” เซโต
เสียงสั้น

“ผมไม่ต้องการจะแต่งงานกับตระกูลดีกาลโนแล้วละ
ครับ ถ้ายังงั้นผมจะส่งตัวเมียว่าลูกสาวของคุณอากลับไปพรุ่งนี้
นะครับ” เขาบอกเสียงเย็น

เซเตพุตไม่ออก เขาผิดเองน่าจะเชื่อคำเตือนของ
บุตรสาวคนโตตั้งแต่แรกไม่อย่างนั้นเรื่องนี้ก็คงไม่เกิดขึ้น
สัญญาเงินกู้จบสิ้นแน่คราวนี้ ต้องหาทางออกให้กับเรื่องนี้

“ซาฟ อาขอโทษ ถ้าหากซาฟมีข้อต่อรองอะไรเรื่อง
แต่งงาน อายินดีหมดเลย ขอเพียงทางซาฟช่วยปล่อยเงินกู้ให้
อาได้ไหม” เขาจำเป็นต้องใช้เงินก้อนนี้เพื่อช่วยดีกาลโน่จริงๆ
ลูกน้องอีกนับพัน ไหนของที่ส่งล่วงหน้าเพื่อทำการผลิตอีก
หากไม่มีเงินกู้ก้อนนี้ทุกอย่างจบแน่ ดีกาลโน่คงต้องล้มละลาย

“ผมจะมีข้อต่อรองอะไรละครับในเมื่อทางดีกาลโน่ไม่มี
ข้อต่อรองอะไรที่สมน้ำสมเนื้อ!”

“อย่าเพิ่งคิดอย่างนั้นได้ไหม หากซาฟต้องการอะไร อายอมหมดเลย”

“ถ้าอย่างนั้นผมมีข้อต่อรองอยู่คุณอาอยากฟังไหม”
ซาฟเริ่มต่อรอง และนี่คือสิ่งที่ต้องการ

“อยาก! ซาฟมีข้อต่อรองอะไรว่ามาเลย”

“ผมจะให้คุณอาส่งโมนามาอยู่กับผมสองเดือน และเราจะใช้ชีวิตฉันท์สามีภรรยาที่แท้จริง เมื่อครบกำหนดสองเดือนแล้วหากผมไม่พอใจโมนาผมจะไม่รับผิดชอบใดๆในตัวเธอ แต่หากผมพอใจลูกสาวคุณอาขึ้นมา ผมก็ยินดีจะแต่งงานกับเธอครับ”

เซโตพูดไม่ออก ช่างเป็นการแก้แค้นที่เย็นชาที่สุด เวณา
เตือนไว้ไม่มีผิด ซาฟไม่ใช่คนโง่ และไม่ใช่คนไม่คิดอะไร
สุดท้ายแล้วโดนตลบหลังแก้แค้นอย่างเลือดเย็น สงสารก็แต่
โมนาลูกสาวคนเล็ก แต่เขาจำต้องตัดสินใจเพื่อความอยู่รอด
ของตระกูล

“ได้ซาฟ อาตกลอง”

ชายหนุ่มวางสายจากเซโต สีน่ายังคงเรียบเฉยไม่มี
ความรู้สึกเช่นเคย แต่รู้สึกอยากจะสั่งสอนให้รู้สำนึกที่บังอาจ
มาเล่นตลก โกหกหลอกลวงกัน อยากรู้แน่กว่าเทพธิดาเวนิชจะ
สวຍหยาดเฝ้ามักแค่ไหน

โมนาลงมาจากชั้นบนแล้วหยุดยืนตรงหน้าบิดาและ
พี่สาว เธอใจคอไม่ดีเมื่อเห็นสีหน้าทั้งสอง มันเกิดอะไรขึ้นถึงตี
หน้าเครียดกันถึงเพียงนี้

“นั่งลงสิลูกโมนา...”

คนตัวเล็กนั่งลงบนโซฟาหนังสีน้ำตาล สายต่ายังคงจด
จ้องที่ใบหน้าของทั้งสอง

“รู้หรือเปล่าว่าพ่อเรียกมาทำไมโมนา” เวน่าถาม
น้องสาว

“ไม่ทราบค่ะ พี่เวน่า” เธอตอบเสียงเบา

“พ่อบอกน้องไปสิคะ”

เซตีน้ำท่วมปากเมื่อเห็นแววตาหม่นเศร้าของลูกค้า
ข้อเสนอที่ซาฟยื่นให้มาช่างเหลือทนแล้วโมนาจะอย่างไรกับ
เรื่องแบบนั้น

เวนามองบิดาเธอรู้ดีหากตนไม่ยืนอยู่ตรงนี้พ่อคงใจอ่อน
อีกครั้งแน่ และคงไม่ยอมส่งน้องไปอัลเลนไซตามสัญญาอีก
เธอไม่อยากให้ทุกอย่างต้องพัง แม้สงสารน้องสักแค่ไหนก็ตาม

“ถ้าพ่อไม่พูดหนูจะพูดเองแล้วนะคะ” เธอเริ่มโมโห

“เวนาคุยกับน้องแทนพอก็แล้วกัน” เซโตยกหน้าที่ให้ลูก
สาวคนโตทันที

บุตรสาวคนโตมองน้องตนเอง พลังเดินเข้าไปใกล้ เธอ
รู้สึกอิจฉาใบหน้าของโมนาเหลือเกิน เกิดมาพร้อมกับใบหน้าที่

ทำให้สาว ๆ หลายคนต้องอิจฉา หากเธอมีใบหน้างดงามหมด
จุดเหมือนโมนาบ้าง คงออกไปเจิดฉายภายนอกให้คนทรยศ
อิจฉา แต่น้องกลับเก็บใบหน้าและเรือนร่างอันงดงามไว้ใน
คฤหาสน์นี้เท่านั้น

“โมนา..น้องต้องไปเป็นเจ้าสาวให้กับอัลเลนโซนะ”

โมนาเงยหน้ามองพี่สาว ดวงตาเบิกกว้างด้วยความตกใจ
เธอหันไปหาบิดาที่กำลังยืนหันหน้าไปทางหน้าต่างเพื่อชม
อารมณ์ตนเอง เขาไม่ยอมก้มองใบหน้าของลูกเกรงใจอ่อน
ยามนี้ถึงมารดาของโมนา

“ไม่นะคะพี่เวน่า ไม่นะคะ!” หญิงสาวเริ่มสะอื้น

“พี่ไม่ได้ถามว่าโมนาจะไปหรือไม่ไป แต่พี่ต้องการให้โมนาไปเข้าใจไหม”

“โมนาไม่ไปค่ะพี่เวรนา โมนาไม่อยากไป!”

“ไม่ไปไม่ได้โมนา ถ้าโมนาไม่ไปคนนับพันจะต้องตองานโมนาจะใจดำให้มันเป็นแบบนี้หรือ”

เธอส่ายหน้าจนเส้นผมนุ่มสลวยกระจายทั่วกรอบหน้า
สะอื้นไห้อย่างหนักซอสนสายตามองพี่สาวอย่างตัดพ้อ

“โมนาไม่ไปไม่ได้หรอกค่ะ ทำไมโมนาต้องไปด้วย” คน
มากมายทำไมทางนั้นต้องเจาะจงให้เป็นเธอด้วยไม่เข้าใจเลย
ผู้ชายคนนั้นต้องการอะไรกันแน่

“พี่จะให้คนใช้ไปช่วยเก็บกระเป๋านะ ต้องการเอาอะไรไป
รีบจัดใส่ลงไปในกระเป๋าก็ก่อน” คนเป็นพี่บอกน้องพยายาม
กล้ำกลืนความรู้สึกตนเอง โมนาตกที่นั่งลำบากเช่นนี้ เธอมี
ส่วนทำให้เป็นเช่นนั้นด้วย

“พี่เวน่า... อย่าทำกับโมนาแบบนี้เลยคะ โมนาไม่ไปไหน
ทั้งนั้นโมนาจะอยู่ที่นี้”

แม้จะรู้สึกสงสารแต่เธอไม่มีทางเลือก เวน่าเมินหน้าหนี
เพราะไม่อยากเห็นน้ำตาของน้องสาว เธอเองก็เจ็บใจ
เหมือนกันที่ตระกูลต้องมาตกต่ำขนาดนี้

เซ็คกลั่นใจนิ่งแล้วหันมาเผชิญหน้ากับบุตรสาวคนเล็ก
โมนาต้องโตเสียที เขาจะตามใจลูกไม่ได้อีกแล้ว

“ไปเก็บกระเป๋าชะโมนา อยู่ที่นี่พี่ๆ ทุกคนเค้าทำ
ประโยชน์ให้กับตระกูลแล้วโมนาทำอะไรบ้าง!” เสียงแข่งกร้าว
ดุบุตรสาว

คนถูกดุสะดุ้ง มองบิดาแววตาเบิกกว้าง พ่อไม่เคยดุแบบ
นี้มาก่อนเลยสักครั้ง แต่วันนี้ท่านเปลี่ยนไป

“พ่อคะ พ่ออย่าไล่โมนาออกไปเลยนะคะ” โมนาร้องขอ
ความเห็นใจอีกครั้ง

“ถ้าลูกไม่ไปทุกคนที่นี่จะอดตายกันหมด หรือลูกอยากให้
เป็นแบบนี้ ลูกจะเห็นแก่ตัวทอดทิ้งผู้คนที่อยู่กับลูกมาเกือบ
ตลอดชีวิตอย่างนั้นหรือ”

เธอจะงักกับคำพูดบิดา ทำไมเธอจะต้องมาแบกรับ
โชคชะตาอัปยศเช่นนี้ ทำไมเธอต้องไปเป็นผู้หญิงของคน
ตระกูลอัลเลนซ์ด้วย มีอบางยกปาดน้ำตา ตัดพ้อให้ตายคง
ไม่ได้อะไร เพราะเธอคือบุตรสาวแห่งตระกูลดีกาลโน หากนี่
คือสิ่งเดียวที่ช่วยเหลือทุกคนได้เธอจะทำ

หากลูกช่วยเหลือใครได้จงช่วย เพราะวันข้างหน้าไม่แน
ว่า เขาคอนั้นอาจกลับมาตอบแทนที่ลูกได้ช่วยเหลือไว้ก็ได้ นี่
คือคำของมารดาเคยบอกก่อนสิ้นลม

“โมนาจะทำประโยชน์ให้กับทุกคน โมนาไปก็ได้ค่ะพ่อ”
เธอตอบรับทั้งน้ำตา

คนเป็นพ่อก้าวเข้ามาโอบกอดลูกไว้แนบกาย เวทนาเปื้อน
หน้าหนีด้วยความรู้สึกผิด เธอรู้อยู่เต็มอกครอบครัวต้องเจอ
สถานการณ์เลวร้ายเช่นนี้เพราะใคร อยากกระชากหัวใจคน
คนนั้นออกมาเสียจริง

คืนนี้ซาฟยังคงนอนที่ห้องเตียงร่ำเช่นเคย ทันทีที่เห็น
ชายหนุ่มเตียงร่ำยิ้มเฝ้ายวนให้กับชายหนุ่ม เขาเดินตามเธอไปที่
หย่อนกายลงนั่ง เตียงร่ำปล้ำร่างสูงใหญ่ลงนอนแล้วคร่อมทับ
ด้วยความชำนาญ รอยยิ้มดูจะเสื่อสาวเผยออกมาเต็มที่ ซาฟ
ครางออกมาด้วยความพอใจเมื่อเตียงร่ำกำลังบำรุงบำเรออย่าง
ถึงพริกถึงขิง

ดวงตาเรียวคมมองร่างอวบอัดกำลังขยับโยกย้าย เขาไม่ชอบให้ใครคุมเกม ซาฟต์วัดร่างอวบพลิกกายขยับสะโพกเร่จ้วงหระจนคนได้ร่างเปลอครางไม่หยุด เขาไม่สนดีกาลโน้จะคิดเช่นไร แต่เขาได้กำไรจากเที่ยวร่ำมามากพอแล้ว และคนที่จะต้องมาแทนผู้หญิงที่กำลังร้องครวญไ้ร่าง คือโมนา ดีกาลโน้

เที่ยวร่ำปิดกายเล็กน้อยหลังจากที่ตื่นขึ้นมาในตอนเช้า เธอแทบโง่หัวไม่ขึ้นเพราะเมื่อคืนต้องเจอศึกหนักเธอไม่นึกว่าซาฟจะร้อนแรงมากถึงเพียงนี้ เห็นใบหน้าเฉยชาและสีหน้าไม่รู้ร้อนรู้หนาวแต่เวลาอยู่บนเตียงกลับร้ายกาจราวกับ

พญาราชสีห์ เสียงเคาะประตูห้องทำให้เธอรีบเดินไปเปิดประตู
เทียร่าขมวดคิ้วด้วยความแปลกใจเมื่อเห็นสาวใช้ที่หน้าห้อง

“มีอะไร!”

“คุณซาฟสั่งให้คุณเก็บกระเป๋าและออกไปจากที่นี่ ทาง
เราจะให้คนขับรถไปส่งค่ะ”

“อะไรนะ นี่แกพูดบ้าอะไรเนี่ย!”

เดวิดเดินเข้ามาเพื่อทำหน้าที่อธิบายแทนเจ้านายตนเอง
ทันที

“คุณเทียร่าครับผมเดวิดเป็นลูกน้องคนสนิทของคุณชาย
ซาฟ ผมจะอธิบายเรื่องราวทั้งหมดให้คุณฟังเองครับ”

เทียบว่าถึงกับอ้าปากค้าง เมื่อชื่อเธอออกมาจากปากของ
เดวิดนี่เขารู้ความจริงแล้วอย่างนั้นหรือ? บ้าที่สุดเธอกำลังมี
ความสุขอยู่แท้ๆ

“ฉันไม่ไปไหนทั้งนั้น!” หญิงสาวปฏิเสธเสียงลั่น

“แต่ว่าคุณโมนาจะมาแทนคุณแล้วนะครับ”

“อะไรนะ โมนาจะมาที่นี่เหรอ!”

“ใช่ครับ”

เธอไม่อยากจะเชื่อ ว่าโมนาจะยอมมาที่นี่แล้วเธอจะเป็น
ตัวอะไรหมายความว่าเธอจะต้องระเห็จออกจากที่นี่ส่วนอีลูก

เมียน้อยจะได้มาเช็ดหน้าแทนเธออย่างนั้นหรือ ไม่ยอม! เธอ
ไม่มีวันยอมเด็ดขาด

“ฉันจะรอให้น้องมาที่นี่ก่อนแล้วค่อยกลับ” เทียร่ายืนยัน
หนักแน่น

บุตรสาวคนสุดท้ายของยีนน้ำตาซึม มองหน้าบิดาและ
พี่สาวแววตาหม่น เธอโอบกอดบิดาแล้วหันไปกอดพี่สาวอีก
คน ขณะเดินขึ้นรถ ยังไม่วายหันกลับมาองทั้งสองคนอีกครั้ง
เมื่ออยู่บนรถเจ้าตัวยังเปิดกระจกโบกมือลา

มือบางปาดน้ำตาเป็นระยะไม่ยอมไปแต่ต้องทำเพื่อพ่อ
และคนที่อยู่กับตระกูลอีกนับพัน โมนามองไปรอบๆ เมืองเวนิซ

ที่เธอแทบไม่เคยออกมาสำรวจเลย เวลาผ่านไปพักใหญ่ รถ
เลี้ยวเข้าสู่พื้นที่ตระกูลอัลเลนโซ่ เธอกวาดตามองไปรอบๆ เธอ
จำที่นี่ได้ดี เธอรู้อยู่แล้วว่าที่นี่สวยงามมากแค่ไหนยิ่งโอเอซิส
นั้นยิ่งงดงามราวกับดินแดนแห่งเทพนิยาย ที่ที่เธอเคยได้เห็น
เทพบุตรที่หล่อเหลาราวกับรูปปั้นที่เข้ามาขโมยจูบแรกของเธอ
ไป

รถยนต์จอดหน้าคฤหาสน์ของชาวฝรั่งเศสบางเคินลง
มาจากรถ เทียร่าห์รีตามองน้องสาวตนเองด้วยความอิจฉา
หากซาฟได้เห็นใบหน้าของโมนาเขาคงจะไม่เหลือแม้แต่เยื่อใย
ให้กับเธออีกแล้ว เธอจะกำจัดน้องตัวเองออกไปได้ยังไงกัน!

สาวใช้เดินออกมาต้อนรับและหิ้วกระเป๋าให้เธอ โมนา
เดินตามสาวใช้เข้าไปด้านในเงียบๆ ไม่นานสาวใช้ก็พาเธอมา

นั่งอยู่ที่ห้องรับรองแขกของคฤหาสน์ เทียร่าสบโอกาสรีบเดิน
เข้าไปหาน้องสาวทันที

“แกมาที่นี่ทำไมโมนา!” เทียร่าตวาดน้องสาวทันที

หญิงสาวสะดุ้งด้วยความตกใจ หันไปมองหน้าพี่สาวคน
รองด้วยความกลัว

“พ่อให้โมนามาที่นี่ค่ะ”

“แกคิดจะมาแย่งผู้ชายของพี่แกหรือไงกัน!”

“เปล่าค่ะคะพี่เทียร่า โมนาแค่ทำตามความต้องการของ
คุณพ่อกับพี่เวน่าเท่านั้น” เธอตอบพี่สาวเสียงสั้น

“ออกไปจากที่นี่ซะ อย่าได้สะเออะมาที่นี่อีกเด็ดขาด!”

หญิงสาวรีบลงลานวิ่งออกมาจากห้องรับแขกด้วยความ
กลัว พี่เหี้ยร่ามากลัวมากเหลือเกิน เพราะลับหลังพ่อหรือ
พี่สาวคนโตเมื่อไหร่เธอมักจะถูกพี่สาวคนรองดุดำ คนตัวเล็ก
แรงผีเท้าเพื่อไปให้พ้นหน้าอย่างที่ยกฝ่ายต้องการ แต่ทว่า
เจ้าของคฤหาสน์กลับมาพอดี

ผลัก!

เธอชนเขาเข้าอย่างจัง คนถูกชนชะงักแล้วอ้าแขนคว่ำ
ร่างบอบบางได้ทันท่วงที โมทนาตระหนกจนหลงลืมว่าตนอยู่
ภายใต้ร่มแขนเพศตรงข้าม กลืนกายสาวที่หอมละมุนลอย
แตะจมูก คนตัวใหญ่ใจสั่นสะท้านขึ้นมา ยิ่งพอเห็นใบหน้าแล้ว
ยิ่งไม่อาจละสายตา

เธอสวย... จนแทบหยุดหายใจ

โมนาช้อนสายตามองเมื่อได้สติ ดวงตาเบิกกว้างด้วย
ความตกใจ เมื่อรู้ว่าตัวเองอยู่ผิดที่ รีบผลักไสเขาออกไปด้วย
ความกลัว แต่อีกฝ่ายกลับอยากแก้ม โดยการกอดรัดรื้อ
บอบบางไว้นั่น ทรวงอกอวบอ้อมกับแพงอกบดเบียดจนแทบ
เป็นเนื้อเดียวกัน

“ปล่อยนะคะ!” เสียงหวานทวาด

เธียร่าจ้องมองด้วยสายตาเดือดดาล ทำไมซาฟถึงต้อง
กลับมาเวลานี้ ทำไมโมนาถึงทำให้ทุกคนรัก แล้วทำไมเธอต้อง
กลายเป็นคนแพะทุกที ยิ่งคิดเธอก็ยิ่งแค้นน้องสาวต่าง
มารดาเสียจนอยากจะฆ่าให้ตายคามือเสียจริง

เขายังไม่ยอมคลายอ้อมกอด ใบหน้าดงามเริ่มซีดเผือด
เธอมองหน้าเขาน้ำตาซึม มือบางเริ่มทุบตีเขาเพื่อให้ปล่อยเธอ
เป็นอิสระ

“ปล่อยนะคะ คุณนิสัยไม่ดี!” เธอตอบว่า น้ำตาเริ่มเอ่อ

ซาฟยอมคลายอ้อมกอด พลังกวาดสายตามองไปยัง
หญิงสาวแสนสวยตรงหน้า ไม่คุ้นหน้าเลยสักนิด แต่เขาพอ
คาดเดาได้ว่าผู้หญิงคนนี้เป็นใคร ถ้าเป็นจริงก็สมกับฉายาของ
เธอแล้ว

“คุณเป็นใครเธอ ทำไมถึงมาอยู่ในบ้านผมได้” ซาฟเอ่ย
ถาม

“ฉันชื่อโมนา” คนชื่กล้วตอบเสียงสั้นแล้วหลบสายตา

ซาฟมองเธอแล้วยิ้มเยาะออกมา ในที่สุดคุณหนูแห่งดี
กาลโนก็ยอมปรากฏตัวออกมาแล้วสินะ

“แน่ใจแล้วนะครับ ว่าคราวนี้จะไม่มีการสลับตัว” เขา
ถามเสียงเย็น แววดาทอดนิง

“ไม่แล้วละค่ะ ฉันคือโมนาตัวจริง”

“ถ้าอย่างนั้นก็เชิญเข้าไปด้านใน เราจะได้พูดคุยธุระและ
ข้อตกลงของการอยู่ร่วมกัน!”

เจ้าของร่างสูงใหญ่เหลือบมองไปยังผู้หญิงอีกคนที่ยืน
เชิดหน้าอยู่ในห้องรับรอง โมนาไม่กล้าสบตาพี่สาว เธอรู้สึก
กลัวและซาฟก็สามารถจับความผิดปกตินั้นได้ คนขี้กลัวนั่งลง
ข้างๆ พี่สาว บนโซฟาในห้อง

“ผมคิดว่าผมได้ให้คนบอกคุณแล้วนะครับคุณเทียร์ว่า
ผมต้องการให้คุณกลับไป”

“ทำไมคะ ทำไมต้องทำกับเทียร์แบบนี้ในเมื่อเราสองคน
ก็มีอะไรกันแล้ว!” เทียร์รีบประกาศก้าวออกมาเพื่อให้
น้องสาวเธอได้รับรู้เรื่องนี้

“ผมไม่สนใจหรอกนะครับ คุณเป็นคนขอรับรองผมเอง”

“หมายความว่ายังไงคะ!”

“หากผมมีอะไรกับผู้หญิง แล้วผมต้องคอยรับผิดชอบ
พวกเธอปานนี้ผมคงเปิดฮาเริ่มได้แล้วล่ะครับ” เขาตอบสีหน้า
เรียบเฉย

เทียร่ากัดฟันแน่น เธอไม่มีวันยอมเด็ดขาด กำลังจะได้
ทุกอย่างไว้ในมือทำไมเหตุการณ์มันดันกลับเข้าข้างน้องสาวตัว
ดี

“ฉันไม่กลับ ฉันจะอยู่กับโมนาที่นี่!” เธอยืนยันหนักแน่น

“คุณจะอยู่ที่นี้ก็ได้ นะครับ แต่ไม่ใช่ที่คฤหาสน์ของผม
คุณต้องไปอยู่ที่เรือนรับรองของแขก”

เธอเก็บความรู้สึกเคียดแค้นไว้ ได้... เธอไปอยู่ที่เรือน
รับรองก่อนก็ได้ เพราะสุดท้ายแล้วคนที่จะได้อยู่ที่นี้ก็คือเธอ

“ก็ได้ค่ะ เทียร่าแค่เป็นห่วงน้องสาวเลยอยากอยู่เป็น
เพื่อนก็แค่นั้น” เทียร่ารับคำแล้วเหลือบมองน้องสาว

“ถ้าอย่างนั้นผมจะให้คนของผมไปส่งคุณที่เรือนรับรอง
แล้วกันครับ”

เธอถูกเดวิดพาออกไปจากห้องรับรองทันที เทียร์า
ถลึงตามองน้องสาวอีกครั้ง โมนาก้มหน้านิ่งด้วยความกลัว
ซาฟกวาดสายตามองใบหน้า รูปร่าง และท่าทาง หาก
ได้มาเป็นภรรยาคงมีหนุ่มมากมายจีจกเขาแน่ เพราะโมนา
หน้าตางดงามสมคำร่ำลือจริงๆ แต่อาการสั่นกลัวแบบนี้ มัน
อาจทำให้เขายุ่งยากในภายหลัง

“ที่นี้ก็มาคุยเรื่องของเรา” เขาบอกเสียงเข้มขึ้น

โมนาสะดั่งกับเสียงของเขา เธอรีบถอยห่างออกไปนั่งชิด
ริมโซฟาด้วยความหวาดกลัว คนพูดขมวดคิ้วเข้าหากันมองคน
กลัวด้วยความไม่เข้าใจ

“คุณเป็นอะไร!” เขาส่งเสียงดู แต่... ทำไมเขาต้องมี
อารมณ์โกรธขึ้นมาด้วย ไม่ได้ตวาดหรือส่งเสียงดังแม้แต่หน่อย
แต่อีกฝ่ายกลับกลัวจนหนีห่าง มั่นน่าหงุดหงิดไหม

เธอยิ่งสะดุ้งหนักเมื่อเจอคำพูดตอกย้ำมาอีกระลอก
เจ้าของร่างบางมองหน้าเขาแล้วรีบหลบสายตา ต่อให้เขาหล่อ
เหลราราวกับเทพบุตรก็เถอะ เธอก็ไม่ชอบอยู่ใกล้

ท่าทางที่เธอมีต่อเขายิ่งทำให้ซาฟรู้สึกไม่พอใจ โมนา
กำลังทำให้อารมณ์ซึ่งไม่เคยหวั่นไหวต่อสิ่งใด กลายเป็นระอุ
ขึ้นมา รวากับตะกอนซึ่งถูกกวณให้ชุ่ม

“คุณหนูโมนา ได้ยินผมไหม” ชายหนุ่มถามย้ำอีกครั้ง
และน้ำเสียงดังกว่าเดิม

คนฟังเลยลั่นหนักเข้าไปใหญ่ ยิ่งเสียงตวาดดังลั่น
ร่างกายเธอกลับสั่นอย่างห้ามไม่ได้ คนตัวเล็กหลบมุมตัวลีบ
ด้วยความหวาดหวั่น เธอกำลังเผชิญหน้ากับอะไรอยู่กันแน่
ซาฟสุดหทัยใจเข้าปอดควบคุมอารมณ์ตนเองให้คงที่ เสียศูนย์
ไม่ได้เด็ดขาด

“ผมแค่ต้องการพูดคุยกับคุณหนูเท่านั้น เพราะฉะนั้น
กรุณาฟังผมให้ดีๆ” น้ำเสียงเขาอ่อนลง แล้วทอดสายตามอง
หญิงสาว

โมนากัตรีริมฝีปากแน่น ไม่กล้าตอบ หรือทำอะไร แม้แต่
ขยับยังไม่อยากทำ เธอกลัวอยากกลับบ้าน อยากพบพ่อและ
พี่สาวที่สุด ทำไมเขาต้องเลือกเธอเป็นเจ้าสาว

ซาฟลอนหายใจออกมา พยายามสะกดกลิ่นอารมณ์
อย่างที่สุด ไม่ว่ากับใครเขามักกดดันได้เสมอ แต่กับโมนาทำไม
ยากนัก ปกติเขาสามารถใช้สายตาในการสื่อสาร และทำให้ทุก
คนยอมเชื่อฟังหรือตกอยู่ภายใต้ความต้องการของตนได้ แต่
ทว่ากับคุณหนูแสนสวยอย่างโมนา มันใช้การไม่ได้เลย เพราะ
เธอไม่ฟัง! ไม่สนใจ! ไม่แม้แต่จะมองหน้าเขาด้วยซ้ำไป

“ผมตกลงกับพ่อคุณไว้แล้วเกี่ยวกับเรื่องการแต่งงานของเรา คุณจะต้องพักอยู่กับผมที่นี่เป็นเวลาสองเดือนโดยเราจะใช้ชีวิตฉันท์สามีภรรยา” เขาเน้นเสียงหนัก “เพราะฉะนั้นคุณกับผมเราต้องนอนห้องเดียวกัน... และเมื่อครบกำหนดสองเดือนหากผมไม่สามารถขอมารับคุณเป็นเจ้าสาวได้ผมจะส่งคุณกลับไปที่ดีกาลโน้”

คนฟังนิ่งเงียบ ข้อตกลงอะไรกัน มันคือการเอาเปรียบชัดๆ ทำไมคุณพ่อถึงตกลงอะไร มันมากเกินไปแล้ว เธอไม่ได้ปรารถนาจะมีสามี ทำไมไม่แต่งกับพี่เทียราไปเสีย

“ไม่เอา!” เธอตอบแล้วสะอื้นออกมา

“อะไรนะ!” ซาฟย็อนถาม กระตุกมูมปากแทบไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยิน

“ไม่เอา ฉันไม่ขอบคุณ ฉันอยากกลับบ้าน!”

ชายหนุ่มชะงัก นี่เขากำลังทำอะไร แล้วทำไมต้องจ้องคน
ผู้หญิงให้มาแต่งงานด้วย มีผู้หญิงอีกครั้งก่อนประเทศที่ยอม
แต่งงานกับเขาหากต้องการ

“ถ้าอยากกลับก็กลับไปเลยผมไม่ห้าม ที่เหลือจะเป็น
เรื่องของผู้หญิงใหญ่ที่จะตกลงกัน”

“คะ... คุณหมายความว่ายังไง” โมนาถามเขาน้ำตาคลอ

“เรื่องบางเรื่องคุณคงไม่เข้าใจ ถ้าคุณอยากทำอะไร
ตามใจชอบก็เชิญเถอะผมไม่ห้าม เพราะผมไม่ชอบการอ้อน
วอนใคร ทั้งที่ฝ่ายอัลเลนโซ่กำลังช่วยเหลือดีกาลโนอยู่ แต่คุณ
ทำราวกับว่าผมเป็นลูกหนี้ที่กำลังขอร้องเจ้าหนี้ให้เมตตา”

ซาฟลุกขึ้นยืน แล้วก้าวไปยืนข้างหน้าต่าง เพื่อรักษา
ระยะห่างของหัวใจและให้อีกคนได้คลายกังวล โมนาต้องคิด
และตรองให้ดี สำหรับเขา บางที... หากเขาปล่อยโมนาไป
อาจจะเป็นการดีก็ได้ ถ้ามันถล่มลึกเกรงยากจะถอน ผู้หญิง
คนนี้กำลังทำให้เขาเสียการควบคุมตัวเองอย่างรุนแรง และนี่
คือความน่ากลัวของเธอ

คนสวยกัตรีมีผีปากซ้อนสายตามอง เธอทอดทิ้งผู้คน
มากมาย และทำให้พอผิดหวังไม่ได้

“แล้ว... คุณจะช่วยพ่อฉันใช่ไหม”

เขานิ่งไม่ตอบอะไร มีเพียงสีหน้าเรียบเฉยไม่ปรากฏ
อารมณ์หรือรอยยิ้มใดๆ

“ผมคงทำอะไรไม่ได้ เพราะผมไม่มีหลักประกันว่าพ่อคุณ
จะสามารถรักษาคำพูดกับเงินจำนวนมหาศาลขนาดนั้นกับ
ผม”

เธอต้องยอมรับชะตากรรมของตระกูลใช้ไหม อยากให้
เลือกพี่เถียงว่า สองคนมีอะไรกันแล้วแล้วเขาทิ้งพี่เถียงมาได้
อย่างไร คนที่มีอะไรกันแล้วต้องอยู่ด้วยกัน แล้วเหตุใดยังเลือก
เธอเป็นเจ้าสาว

“ผมให้เวลาคุณหนูคิดว่าจะเอาอย่างไร”

เขาหันมาเผชิญหน้ากับเธออีกครั้ง ดวงตาสีเทาหม่นช่วง
ดูมีมนต์ขลังหากสาว ๆ ใดได้เห็นมันคงอ่อนระทวยแทบเท้า ไม
นาเองเคยได้ยินเรื่องสี่เทพบุตรในตระกูลอัลเลนโซ่มาก่อน แต่
เธอไม่เคยสน ขอแค่ได้อยู่กับพ่อก็เพียงพอแล้ว

“ถ้าหากฉันอยู่ที่นี้แล้วคุณสัญญาว่าจะช่วยคุณพ่อฉันก็
ยินดีที่จะอยู่”

“คุณหนูเข้าใจความหมายของการอยู่กับผมที่นี่หรือ
เปล่า?”

“ฉันไม่เข้าใจ คุณกำลังจะบอกอะไร”

“ผมอธิบายยากแต่ผมจะลองปฏิบัติกับคุณเล็กน้อยก็
แล้วกัน...”

ร่างสูงใหญ่เดินมาหยุดยืนตรงหน้า โนม์กายลงมาใช้มือ
คว่ำเอวบางไว้ โมณาเบิกตากว้างด้วยความตกใจเมื่อถูกรั้งเข้า
กอดจนแน่น

“คุณจะทำอะไรคะ!” หญิงสาวร้องถามเสียงสั่น

เขาไม่ตอบแต่สิ่งที่เขาทำ ทำให้คนถูกกระทำดวงตาเบิก
กว้างด้วยความกลัว ริมฝีปากสีทึบหลาบถูกเขาฉวยโอกาส
ร่างกายกำลังสั่นสะท้าน หัวใจกำลังเต้นแรงจนแทบระเบิด
ออกมา

“อ้อ!” คนตัวเล็กครางประท้วง

ซาฟชะงักเมื่อร่างบางทรุดลงแทบกองกับพื้นหากไม่รับ
แค่จูบเธอก็สลบไปแล้ว

“น้ำมันบ้าซัดๆ” เขาหงุดหงิดขึ้นมา

ชายหนุ่มรีบซ่อนร่างคนไม่ได้สติไว้ในอ้อมแขน ใบหน้า
งดงามลอยเด่นอยู่ตรงหน้า เธอหลับใหลราวกับทารก พาเธอ
ไปที่ห้องแล้วบรรจงวางไว้บนเตียง เขามองใบหน้า มือลูบไล้
แผ่วเบา แล้วก้มลงจูมพิตริมฝีปากซึ่งรสสัมผัสมันยังตราตรึง
ใช้มือรังผ้าห่มคลุม โมนา ช่างน่าทะนุถนอมเสียเหลือเกิน

บทที่ ๒

แรงริษยา

เทียบรายืนกัตรีมฝีปากแน่น เธอรู้สึกราวกับว่าตนเอง
กำลังถูกทอดทิ้ง เมื่อคืน... ซาฟได้นอนกับน้องเธอหรือเปล่า
หัวมันแทบระเบิดเพราะความริษยา ใจเต้นลั่นเพราะกังวล
ทำไมซาฟต้องนอนกับเธอทั้งที่รู้ว่าคือใคร แล้วสุดท้ายก็เลือก
น้องสาวนอกคอกอย่างโมนาเป็นเจ้าสาว มันมีอะไรดี

ร่างบอบบางขยับกายแต่กลับรู้สึกหนักที่เอวบาง โมนาลืมตาขึ้นมา ใบหน้าเจ้าของคฤหาสน์กำลังโกล้งจันรับรู้ลมหายใจ เลยกมมือผลักไล่ด้วยความตกใจ

“ออกไปนะคะ!” เธอส่งเสียงไล่ทันที

ชายหนุ่มสะดุ้งลืมตา มองสีหน้าอีกฝ่ายซึ่งกำลังอดด้วยความโกรธ และผลักไล่เขาอย่างเอาเป็นเอาตาย เขานึกสนุกเลยคว้าข้อมือสองข้างไว้

“ปล่อยนะ!”

“อย่าผลักผมอีก”

“คนฉวยโอกาส!”

“ผมไม่ได้ฉวยโอกาสโมนา เพราะเราทำได้ทำข้อตกลงกัน
แล้วและคุณเองก็ยอมรับข้อตกลงนั้น..”

โมนาชะงักน้ำตาปริ่มขอบ พอเห็นเธอเป็นเช่นนั้นเลย
ยอมปล่อยเป็นอิสระ การควบคุมโมนายากเสียยิ่งกว่าการหา
ทุนสักหมื่นล้าน

“ผมจะออกไปทำงานคุณจะไปกับผมด้วยไหม” เขาถาม
เสียงอ่อนลง

“ฉันไม่ไปค่ะ” จะไปได้อย่างไรไม่รู้จ๊กกับใคร อีกอย่าง
เธอไม่ชอบพบเจอความวุ่นวาย เวนิซเป็นเมืองท่องเที่ยว ผู้คน
คลาคล่ำ ยิ่งบริษัทของตระกูลอัลเลนโซ่คงไม่ต้องพูดถึง ทั้ง
พนักงาน ผู้บริหาร ทุกคนคงมองเป็นตาเดียว

เขาลูกออกจากจับเสื้อกล้ามที่ใส่อยู่ถอดออก มัดกล้าม
เผยต่อสายตา ไม่นาไม่คุ่นเคยกับเพศตรงข้ามลนลานรีบลุก
จากเตียงเพื่อหนี แต่ร่างบางกลับถูกถ่วงตัวเข้ามาอดแนบแน่น

“จะหนีไปไหนคุณหนูคนสวย สามียังไม่ได้แต่งตัวคุณ
ต้องอยู่ปรนนิบัติเสียก่อน”

“ปล่อยฉันนะ ฉันทำไม่เป็น!” คนหนูคนสวยร้องบอก
แล้วดิ้นรนให้หลุดพ้น

“ไม่เป็นก็ต้องฝึก”

“จะให้ฉันฝึกไปเพื่ออะไร สุดท้ายแล้วคุณก็จะเบี่ยงไม่
ต่างกับฉันอยู่ดี เราต่างคนต่างไปไม่ได้หรอกจะทำไม่ตรงมาอยู่
ด้วยกันแบบนี้ คุณไม่ยึดอัดบ้างหรือไง”

“เรื่องนี้เป็นข้อตกลงระหว่างผู้ใหญ่สองคน เราสองคนมีหน้าที่แค่แต่งงานกันแค่นั้นเอง”

โมนาเงียบไม่เถียง เพราะคงไม่มีทางชนะได้หรอก ในเมื่อชายผู้นี้คือบุรุษซึ่งกุมอำนาจทั้งหมดในอัลเลนโซ่ เธอจะทำอะไรได้ เขามีสิทธิทุกอย่าง ชะตาดีกาลโน้มนำอยู่ในมือเขาแล้ว

ร่างกายกำลังถูกกดเบียด โมนาฮึดอัดกับความรู้สึกนี้ ทุกอย่างแปลกใหม่ ทุกวันเธออยู่ในบ้านแสนสุข กับพ่อ พี่สาว และแม่บ้านซึ่งให้ความเอ็นดูเสมอ เธอมีความสุขมาก ไม่คิดไม่ฝันว่าตนเองจะต้องเผชิญกับผู้ชายแสนน่ากลัวเช่นเขา

“อย่าทำอะไรฉันเลย..” เธอมองเขา แล้วใช้สายตาและน้ำเสียงอ่อนหวาน

คนถูกขอร้องชะงัก เพราะไม่เคยเจอหญิงสาวมาขอร้อง
ให้ปล่อย หรืออย่าทำอะไร ซาฟพบแต่ผู้หญิงขอร้องให้เขา
กอด ทำอะไรให้พวกเธอเหล่านั้นมีความสุขจนแทบล้าลัก
ต่างหาก

“ผมยังไม่ได้ทำอะไรคุณเลย”

“ถ้าไม่ทำก็ปล่อยฉันสิคะ”

“ถ้าอยากให้ปล่อยช่วยทำหน้าที่ภรรยาของผมด้วย
คุณหนู เพราะไม่อย่างนั้นผมจะถือว่าคุณไม่รักษาสัญญาเรื่อง
ข้อตกลงที่เราได้คุยกันไว้”

ใจร้าย... เขาใจร้ายที่สุดทำไมไม่เห็นใจเธอบ้าง

ไม่เคยใกล้ชิดผู้ชายคนไหนมากเท่าเขามาก่อน จะมีก็แค่
ครั้งเดียวในคืนนั้น แต่นั่นมันก็เป็นแค่ความพลั้งเพลอ เธอ
เข้าใจ นอกนั้นก็ไม่ได้มีอะไรเกินเลยไปมากกว่านี้ แล้วเหตุใด
จึงต้องบังคับขู่เข็ญให้ทำในสิ่งที่ไม่ต้องการด้วย

โมนาจำยอมต้องนั่งทนมองเขาแต่งตัวออกไปทำงาน เขา
พยายามอธิบายว่าเธอต้องเตรียมชุดให้ยังงี้บ้าง มาเย็นส่งหน้า
คฤหาสน์ ขณะซาฟขึ้นรถชายหนุ่มหันมาสบตา หญิงสาวมอง
ตามจนรถเคลื่อนลับหาย

ไปแล้ว... การมีเขาอยู่มันทำให้เธอรู้สึกอึดอัดมากจริงๆ

ร่างสูงใหญ่นั่งนิ่งบนเก้าอี้หนังสีดำสนิท สายตาเขากำลัง
จดจ้องไปยังเอกสารตรงหน้า คิ้วเข้มหนาขมวดเข้าหากันด้วย

ความแปลกใจ เอกสารบ่งบอกถึงการทรยศหักหลังภายใน
ตระกูลดีกาลโน ไม่อยากเข้าไปก้าวก่าย ดูท่าแล้วเวนาคง
เจ็บปวดมากทีเดียว เขาหวังว่ามัสลิไม่คงไม่เสนอหน้ามายุ่ง
วุ่นวายกับอัลเลนไซ้ ไม่เช่นนั้นตระกูลนั้นได้ถึงกาลพิณาคแน่

เทียบรำจ้องมองไปยังคฤหาสน์หลังงาม ที่เคยได้พำนัก
ในฐานะว่าที่เจ้าสาวของซาฟ แต่เธอต้องตกจากสวรรค์เพราะ
น้องสาว ความริษยาเข้าครอบงำเธอหาจังหวะปลดคนรีบ
เดินไปหาน้องสาวที่คฤหาสน์อันแสนงดงาม

โมนานั่งถักไหมพรมที่เธอรักในสวนด้านหลัง ตอนนี้เป็น
ช่วงเวลาที่ดีที่สุด เพราะเธอไม่ต้องมาเผชิญหน้ากับเขา ไม่รู้ว่า

เมื่อไหร่ที่ตนเองจะตกอยู่ในอ้อมแขน และกลายเป็นของเล่น
ชั่วคราวให้กับซาฟ เธอกลัวจริงๆ

“โมนา!” เสียงตวาดกร้าวดังขึ้น เธอสะดุ้งจนไหมพรมใน
มือตกลงสู่พื้น

เธอรีบลุกขึ้นยืนหันไปมองพี่สาวด้วยความกลัว น้ำตา
เริ่มเอ่อล้น

“พะ..พี่เทียร์่า” หญิงสาวเรียกพี่แฝวเบา

เทียร์่าเดินเข้ามากระซอกท่อนแขนน้องสาวไว้ ใบหน้า
เกรี้ยวกราดก่อนจะกัดฟันพูดสิ่งที่ตนเองปรารถนาออกมา

“ฉันบอกให้แกออกไปจากที่นี่ทำไมแกไม่ไป หรือแก
 อยากมีผัวคนเดียวกับพี่ของแก อีลูกเมียมันน้อยอย่างแก ไม่มี
 สิทธิ์มาเหยอหน้าอยู่ในตระกูลผู้ดีแบบนี้ ไสหัวแกไปจากที่นี่
 ชะ!” เทียร่าตวาด เหวี่ยงร่างน้องสาวจนล้มกองกับพื้น

“โอ้ย!” หญิงสาวร้อง มือครูดกับพื้นจนเลือดไหลซึม

“สมน้ำหน้า ไปจากที่นี่ซะอย่าให้ฉันต้องมาเตือนแกอีก!”

บ่าวไพร่ในคฤหาสน์มองหญิงสาวด้วยความสงสาร แต่
 ไม่กล้าพอเข้าไปช่วยเหลือเพราะเป็นเรื่องของพี่น้อง คนถูก
 กระทำสะอื้นออกมา ทำไมพี่เทียร่า ถึงไม่เคยทำดี หรือพูดดี
 กับเธอสักครั้ง ทั้งที่เธอทำทุกอย่างให้พี่เห็นว่าเธอรักพี่มากแค่ไหน
 ไหน

เสียงรถจอดเทียบหน้าคฤหาสน์ เจ้าของรถลงมาโดยมี
คนเปิดประตูให้ ซาฟกวาดตามองหาว่าที่เจ้าสาว จนกระทั่ง
สาวใช้เดินมารับเสื้อสูท จึงเอ่ยปากถาม

“คุณหนูโมนาไปไหน”

“เห็นเธออยู่ที่สวนด้านหลังค่ะ”

ชายหนุ่มไม่พูดคำใด ก้าวยาวเพื่อตามหาโมนา

หญิงสาวยืนนิ่งเหม่อมองไปยังสระน้ำสีคราม น้ำตาไหล
อาบแก้ม แต่เธอเสียแม่ ก็เสียใจมากอยู่แล้ว พี่สาวยังจะมา
ตอกย้ำเรื่องลูกเมียน้อยไม่จบสิ้น เธอเองก็มีหัวใจ เจ็บเป็น
กลัวเป็น อยู่ที่นี่ตัวเธอเหมือนถูกปล่อยให้โดดเดี่ยว

เทียวยังคงมองแผ่นหลังน้องสาวแววตาแข็งกร้าว ให้
มันไปจากที่นี่ยังไปยืนอาลัยอาวรณ์สระน้ำอีก หรือเมื่อคืน
นอนกับซาฟแล้ว ถึงแสดงอาการเสียใจแบบนี้

กำจัดมันซะ!

เสียงเธอดังขึ้นในใจ เห็นที่จะปล่อยให้มันเนิ่นนานไปกว่า
นี้ไม่ได้แล้ว หากไม่มีโมนาเธอคงกลายเป็นผู้หญิงของ
ตระกูลอัลเลนโซ่ พี่เอน่าแต่งงานแล้ว เหลือแค่ลูกเมียน้อย
อย่างโมนาเท่านั้น

ตูม!

ร่างบอบบางตกลงไปในสระน้ำด้วยแรงพลักจากใครบางคน
คน โมนาตะเกียกตะกายด้วยความกลัวเธอสำลักน้ำจนน้ำหู
น้ำตาไหล พลังกริดร้อง เธอย้ำน้ำไม่เป็น

“ช่วยด้วย! ช่วยฉันด้วย!”

เสียงสำลักน้ำและเสียงตะโกนแผ่วเบาจุดให้ร่างสูงใหญ่
รีบวิ่งเข้าไป ดวงตาเขาเบิกกว้างเมื่อเห็นคุณหนูแสนสวยกำลัง
ตะเกียกตะกายอยู่เหนือผิวน้ำ เดี่ยวจมน้ำแล้วก็ทะเล่สิ่งปรวนขึ้นมา
จนกระทั่งเสียงเจี๊ยบหายพร้อมร่างที่ดำดิ่งสู่ก้นสระ ซาฟรีบ
ระโจนลงไปในน้ำคว้าเอวลากขึ้นบนพื้นดิน

“โมนา!” เขาเรียก แล้วตบแก้มเบาๆ

คนจมน้ำนิ่งไม่ไหวติง ซาฟก้มลงฟังเสียงหัวใจ เธอยังไม่
ตาย ยังมีลมหายใจอยู่ ยกต้นคอขึ้นจับปลายคางบีบจนถูกไว้
ก้มลงเป่าลมไปในช่องปาก สองมือประกบกดลงไปกลางทรวง
อกเขาทำอยู่สองสามครั้ง จนลำลักน้ำออกมา

“เป็นยังไงบ้าง!” ซาฟมองดูอาการของเธอ

น้ำตาไหลออกมาใบหน้านางดงามเริ่มซีดเซียว พันกระทบ
กันเพราะความหนาว เธอปิดหน้าร่ำไห้ด้วยความเสียใจ... มี
คนพลักเธอลงไป เห็นเงาในผืนน้ำ ที่เทียบว่าคิดจะฆ่าเธอ

ชายหนุ่มมองดูเธอสะอื้น แต่แล้วเขาก็ต้องชะงักเมื่อชุด
แขกสีขาวที่เธอใส่อยู่เปียกน้ำจนหมด มันบางเสียจน... เขาเห็น
ว่าทรวงตรงเป็นยังไง มีน้ำมีนวลมากแค่ไหน ไม่น่าเชื่อ โมนะ

ซ่อนรูปลักษณะที่อวบอ้วนภายใต้เสื้อผ้าแสนหวานพวกนั้นไว้ ดูภายนอกไม่รู้เลย จะเป็นผู้หญิงที่พร้อมทั้งหน้าตาและรูปร่างขนาดนี้

“ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนไหม?”

เธอสิ้นศรัทธาทั้งๆ ที่ตัวเองยังสะอื้นอยู่อย่างนั้น เขาเองก็
ไม่รู้จะทำยังไง โมทนาเหลือบมองสายตาเขาที่กำลังมองมา
ซาฟไม่ได้สนใจใบหน้าแต่กลับจ้องจุดอื่นแทน คนตัวเล็กก้มลง
มองตนเองเช่นกัน พอพบสภาพเลยตกใจ

“ว้าย!” เธอร้องแล้วรีบยกมือปกปิดเรือนร่างตนเอง

“ปิดยังไงก็ไม่มิดหรอกครับคุณหนู ไปแต่งตัวบนห้อง

เถอะ”

สาวใช้เดินเข้ามาส่งผ้าเช็ดตัวให้เขา ซาฟีนให้หญิงสาว
 รีบรับมาหมดไว้ รู้สึกหนาวขึ้นมาจับใจค่อยๆ พยุงกายลุกขึ้นช้าๆ
 ความหนาวทำให้ตะคริวเล่นงานจนยืนไม่อยู่ เธอเซจนแทบจะ
 ล้มทั้งยืน ดีที่ร่างถูกโอบกอดไว้

“ปล่อยค่ะ”

“เวลาคุณพูดแบบนี้ผมเคยปล่อยคุณไหม”

“ไม่เคย”

“ถ้าไม่เคยแล้วจะพูดให้ปล่อยทำไมล่ะครับ”

ชายหนุ่มซ้อนร่างเธอไว้ในอ้อมแขนพาขึ้นชั้นบน เทียร่า
 ยืนมองด้วยสายตาริชยา แทนที่มันจะตายสมใจเธอ ดันไป

ส่งเสริมให้ความสัมพันธ์ของน้องสาวกับซาฟให้แนบแน่นเข้าไปอีก บ้าที่สุดเลย!

ซาฟว่างร่าบางลงกับพีน เธอรีบเดินหนีชิดกำแพง
สายตาคมกริบจ้องมอง เมื่อไหร่โมนาจะเลิกทำท่าแบบนี้ใส่
เสียที สองเท้าหนักก้าวเข้าหา แต่อีกฝ่ายพยายามหนี มันเป็น
การกระตุ้นให้เขารู้สึกโกรธขึ้นมาจริงๆ

“คุณจะหนีผมทำไมโมนา...”

“ฉันอยากแต่งตัวคุณออกไปได้ไหม” โมนาพยายาม
ต่อรอง

“ทำไมต้องออกในเมื่อที่นี่เป็นห้องของผม”

“ถ้าคุณไม่ออกไปฉันขอไปอีกห้องนะคะ”

เขาหรีตามอง พลังยกมือขึ้นเท้าเอว อะไรจะยั่วโมโหเขา
ได้ไร้เดียงสาขนาดนี้

“เสื้อผ้านคุณอยู่ที่ไหน?”

“อยู่ตรงโน้นคะ” เธอชี้ไปที่กระเป๋abinใหญ่สองสามใบที่
วางอยู่ตรงมุมห้อง เมื่อคืนเขาเองก็ไม่ได้สังเกตเลย

“แล้วคุณจะไปเปลี่ยนเสื้อผ้านที่อื่นทำไม!”

พอได้ยินน้ำเสียงดู คนฟังเลยตัวสั่นเพราะกลัว

ฮึดสู้!

เธอเริ่มจามออกมา ซาฟฆมวดคิ้วอย่างสามชুমเข้าไปหา
โมนาถอยห่างทันที เจ้าของห้องขบگرامไล่ตามไม่ลดละ พอ
จับได้เลยลากร่างบอบบางขึ้นบนเตียง

ร่างคนสวยถูกกดตรึงแนบกับเตียง ดวงตาเธอเบิกกว้าง
ยกมือดันหน้าอกให้เขาถอยออก แต่ดูเหมือนไม่สะท้าน
สะเทือน ท่อนขาเรียวยกขึ้นหมายจะยันเขาออกไปให้พ้น แต่
ทว่าอีกฝ่ายกลับใช้ขาตนเองกดทับ โมนาสิ้นอิสรภาพ และไร้
ซึ่งหนทางต่อสู้

“ปล่อยนะ! ปล่อยฉัน... ฮือๆๆๆ” คนตัวเล็กสะอื้น เพราะ
ตอนนี้ไม่สามารถทำอะไรได้อย่างใจอีกแล้ว

เขาขบกราม ไม่เคยเจอหญิงสาวคนไหนแสดงอาการ
กลัวมากขนาดนี้มาก่อน ทั้งที่ตนยังไม่ได้กระทำได้ๆ

“ถ้าคุณไม่ดื้อผมคงไม่ทำแบบนี้ ผมอยู่ในฐานะสามีคุณ
นะไม่ว่าคุณไม่เข้าใจหรือไง ทุกอย่างในตัวคุณผมมีสิทธิ์
ทั้งหมด”

“คุณไม่มีสิทธิ์ เรายังไม่ได้แต่งงานกันสักหน่อยคุณจะมี
สิทธิ์ได้ยังไง!” เธอแย้ง

“คุณไม่ได้ฟังข้อตกลงที่เราคุยกันเลยหรือไง” เสียงซาฟ
เริ่มดัง เนื่องจากคุณอารมณ์ไม่อยู่

คนถูกดูสะดุ้งมองเขาน้ำตาไหลพราก ชายหนุ่มระบาย
ลมหายใจ เหมือนกำลังแบกภูเขาทั้งลูก โมนารับมือยากจริงๆ
ไม่เคยพบเจอผู้หญิงคนไหนเหมือนเธอเลย

“คุณตกลงกันเองไม่เกี่ยวกับฉันสักหน่อย” โมนาตอก
กลับทั้งที่สะอื้น

ยอมปล่อยเธอ แล้วกอดอกมองดูอีกฝ่าย เธอจะแสดง
ฤทธิ์อะไร โมนาถูกแล้วรีบหนีห่างทันทีที่มีโอกาส หากเป็น
เช่นนี้อยู่ด้วยกันคงไม่มีอะไรดี ในเมื่อไม่ให้ความร่วมมือ เขา
เองคงต้องขอยกเลิกสัญญาทั้งหมด

“ถ้าไม่ทำตามข้อตกลงก็ออกไปซะ อย่ามาอยู่ที่นี่เลย
เพราะไม่มีประโยชน์ แทนที่คุณอยู่ที่นี่จะทำให้ผมประทับใจจน

ยอมแต่งงานกับคุณ แต่คุณกลับทำตรงกันข้ามแบบนี้ จะมี
ประโยชน์อะไรที่เราจะอยู่ด้วยกัน คุณกลับไปหาพ่อคุณดีกว่า
ผมไม่ต้องการทำสัญญาอะไรอีกแล้ว”

ริมฝีปากบางสีนระริก โหดร้าย! ทำไมเขาช่างโหดร้ายกับ
เธอนัก ไม่ใช่เพราะเขาเย็นช่อเสนอบ้าง ๆ นั้นหรือ เธอถึงได้อยู่
ในสภาพแบบนี้ จะให้ยิ้มหน้าบานยินดีกับเขาได้ยังไง

แล้วแบบนี้ ดีกาลโนจะเป็นอย่างไร

“ถ้าฉันกลับไป คุณ... ช่วยดีกาลโนได้ไหม”

“ใครจะบ้าช่วยกันเล่า!” ชายหนุ่มระบายอารมณ์

คนสวยกัตรีมีฝีปากกลั่นสะอื้น น้ำตาเธอคงทำให้เขา
รู้สึกแย่ ไม่ควรทำให้ซาฟุ่นเคือง ไม่เช่นนั้นดีกาลโนอาจ
ลำบาก

“แล้วคุณไล่ฉันกลับไปทำไมถ้าคุณไม่ช่วย ฉันไม่กลับไป
หรอกค่ะ”

“ให้กลับก็ไม่กลับจะเอาอย่างไรคุณหนูโมนา อยู่ที่นี้คุณก็
ดีดั่งไม่เคยฟังผมสักอย่าง พอให้กลับ ก็ไม่ไป ตกลงจะเอา
ยังงัยกันแน่!” ซาฟหัวเสีย เธอไม่เข้าใจจริงๆ หรือแก้งัง บาง
ที อาจต้องการปั้นหัวเขาก็เป็นได้

“ทำไมคุณไม่แต่งกับพี่เทียร์แทนฉันล่ะคะ”

“มันสิทธิของผมไม่ต้องมาถาม!”

สีหน้าคนถูกดูเผื่อตกลง เหตุผลในการเลือกเจ้าสาวของ
เขาคือสิ่งใด สำหรับคนพร้อมใจอย่างพี่เทียร่าทำไมเขาไม่
ต้องการ ถึงกระนั้น โมนาเข้าใจดีว่าตนเองมาอยู่คุณหาสน์แห่ง
นี้ในฐานะอะไร

ข่มความกลัว สูดลมหายใจเข้าปอดเพิ่มความกล้า ตอน
มาพ่อเคยขอให้ช่วยเหลือทุกคน หากเธอไม่สามารถทำให้ซาฟ
ฟิงพอใจ ทุกอย่างจะกลายเป็นศูนย์ ซึ่งเธอไม่อยากเห็นพ่อ
และพี่สาวลำบาก

“คุณต้องการให้ฉันทำอะไรคุณถึงจะพอใจ... ก็ฉันไม่รู้
ทำไมคุณไม่สอนคุณเอาแต่ทำหน้าที่ใส่ฉัน... ฉันไม่เคยใกล้ชิด
ผู้ชายมาก่อน เลยไม่รู้ว่าจะต้องทำยังไงบ้าง...” โมนาอธิบาย

ทุกสิ่ง อันที่จริงแล้ว ซาฟกุ่มบังเหียนธุรกิจน่าจะสืบได้ว่าเธอนั้นแทบไม่ได้ออกจากคฤหาสน์เลย

ซาฟกอดอกมองสาวสวย แล้วถอนหายใจออกมา คงต้องให้ความใกล้ชิดสนิทสนมกับว่าที่เจ้าสาวมากขึ้น ถึงดีกาลโน้จன்றอก แต่ทว่าตระกูลนี้ยังเหลือบางอย่างที่เขาต้องการ นั่นคือท่าเรือส่งออกสินค้า

“ถ้าคุณตกลงว่าจะเลิกดี้อ ผมจะบอกว่าหน้าที่ของภรรยาของผมมีอะไรที่คุณควรทำบ้าง” น้ำเสียงซาฟอ่อนลง โมนาซ่อนสายตามองใจขึ้นขึ้น

“ตกลงค่ะ ฉันจะไม่ดี้อ จะทำตามที่คุณสั่งทุกอย่าง ขอเพียงแค่คุณช่วยคุณพ่อก็พอ”

เขามองเธอ พิจารณาอย่างถี่ถ้วน หากโมนาต้องดึงอีกเขาคงไม่ทน ซาฟไม่มีเวลามากนักในการดูแลหรือเอาใจผู้หญิง
ต่อให้สวดยหายดเต็มมาจากไหน ตัวเธอน่าจะรู้ดี การมาอยู่ที่นี่
ในฐานะว่าที่เจ้าสาว มันหมายถึงการยอมให้เขาแตะเนื้อต้อง
ตัว ไม่เช่นนั้นจะเรียกว่าทดลองอยู่ได้อย่างไร

“อะ... ฉันจะไปเปลี่ยนเสื้อผ้านะคะ”

เธอรีบเดินตรงไปที่กระบะเป่าค้นเสื้อผ้าเพื่อเปลี่ยน ได้ชุดที่
ต้องการเดินตรงเข้าห้องน้ำ เรียวแขนถูกคว่ำไว้ ซาฟกำลัง
ต้องการทดสอบ

“ผมเปลี่ยนให้”

“จะเปลี่ยนให้ฉันหรอคะ!” สีหน้าเธอเริ่มกังวล

“ใช่... เพราะนี่คือสิ่งที่สามีภรรยาเขาทำกัน”

ซาฟรีบดิ่งร่างเธอมา มือของเขาเริ่มปลดกระดุมชุดแซกจากด้านหลัง ร่ายกายสั่นระริกเมื่อกระดุมถูกปลดจนถึงช่วงเอว สบเสื้อถูกแหวกจนเห็นผิวเนียนละเอียด โมนาสั่นสะท้านทั้งร่าง เธอไม่รู้ว่าเขาทำแบบนี้ต้องการอะไร

“จะ... ฉันจำเป็นต้องแก้ผ้าให้คุณดูด้วยหรือคะ?” โมนาถามเขาเสียงสั่น

“ใช่”

เขารั้งหญิงสาวให้หันมาเผชิญหน้า แววดาโมนาเริ่มวิตกกังวล ใบหน้าเริ่มซีดเซียว... เขาอยากสั่งสอนให้เลิกคือ ชุดแซกถูกรูดลงจนร่วงลงกับพื้น

เธออายุ... อยากยกมือปกปิด แต่ไม่กล้าพอที่จะทำแบบ
นั้น กลัวเขาโกรธไม่ช่วยพ่อ ถ้าเป็นแบบนี้ทุกคนคงเดือดร้อน
เธอต้องอดทนและต้องทำให้เขาชอบเธอให้ได้

ซาฟพยายามสะกดกลิ่นอารมณ์ตนเอง หัวใจกำลังเต้น
ร่าวกับกลอง มันหนักแน่นและรัว เมื่อเรือนร่างงามเฝ้ายวนอยู่
ตรงหน้า หากในเวลาปกติเขาคงเลือกที่จะกระซากร่างนั้นมา
พรมจูบไปทั่ว แล้วทำอย่างที่เคยทำทุกครั้ง แต่กับโมนามันต่าง
ออกไป

มือสองข้างยกกอดตัวเอง ริมฝีปากสีกุหลาบเริ่มซีด
ร่างกายสั่นสะท้านเพราะความหนาวเหน็บ

“อะ... ฉันหนาวแล้วค่ะ”

“อืม”

“แล้วคุณจะทำอะไรออกจากตัวฉันอีกไหม?” เธอถาม

แล้วจึงมองเขาเพื่อรอคำตอบ

ชายหนุ่มชะงักหากถอดต่อไปอีกคงไม่จบแค่นี้แน่ คง
รังแกได้แค่นี้... ทำไมเธอไม่ยุ่งเหมือนเทียรานะเขาจะได้ไม่
ต้องมากังวลหรือเกรงใจอะไร แต่ที่หัวเขาประมวลเหตุและผล
ตลอดเวลาหากทำอะไรลงไปความรู้สึกผิดมันคงดันขึ้นมาราว
กับอาหารมาจากตรงคอหอยแน่

“ไม่ล่ะ คุณไปแต่งตัวเถอะ” ซาฟาตัดบทแล้วเดินหนีออก
นอกห้อง

เสียงรถยนต์จอดเทียบด้านหน้า ซาฟเดินออกมาด้านนอก ปรับสีหน้าตนเองให้เรียบเฉยเช่นเคย สายตาทอดมองผู้มาเยือน

“พี่ซาฟ คิดถึงสุดๆเลย!” โซนรี่เดินไปหาพี่ชายตั้งท่าจะกอดแต่ซาฟกลับเบี่ยงกายหลบ ทำให้เขาอกอึดแน่น

“ได้ไหมสัญญา?”

“โห! มาถึงก็ถามแต่เรื่องงานเคยคิดจะถามสารทุกข์สุขดิบหรือเปล่าพี่ซาฟ” น้องชายคนรองบ่นก่อนจะเดินเข้าไปในตัวบ้านแล้วรีบหย่อนกายนั่งลงบนโซฟาในห้องรับรองแขก

“แล้วตกลงได้หรือเปล่าสัญญาที่พี่ให้แกไปทำ?”

โซนเหลือบมองพี่ชาย แล้วถอนหายใจยาว มองหน้าพี่ที่
ไรแล้วรู้สึกอึดอัดทุกที หน้าเฉยๆ เย็นๆ แบบนี้ชวนขนลุกชะมัด
ยาก อยากรู้แน่ๆ พอมีใครทำให้พี่ชายเปลี่ยนอารมณ์ได้บ้าง

“ได้สิพี่ แหม ระดับนี้แล้วจะไม่ได้ได้ยังไง”

“อืม ทำงานดีมาก”

“มีแค่นี้เหรอแค่คำชม ไม่มีรางวัลเหรอพี่ซาฟ”

“แกยังต้องการรางวัลอะไรอีกโซน ในเมื่อเงินในมือแก้
ซื้อมันได้ทั้งหมดหากเกิดการ”

คนถูกถามครุ่นคิด แล้วยิ้มร่าออกมา แล้วขยับเข้าใกล้
พี่ชาย ซาฟมองน้องชายด้วยสายตาไม่เข้าใจ

“หอมแก้มผมที่พี่” ไซน์บอกแล้วหัวเราะออกมา

“เจ้าไซน์ อย่ามาเล่นตลกกับพี่” เขาดุ

“แหม... ผมแค่อยากเห็นสีหน้าสดชื่นของพี่ก็แค่นั้น เห็น
ทำหน้าตาหน้าเดียวตลอดไม่เบื่อบางหรือไงพี่ซาฟ คนเรามัน
ต้องมีทั้งสุข ทุกข์ เหงา เศร้า ซึม ใ้ย! เยอะแยะเต็มไปหมด
แต่พี่มีหน้าเดียว”

“มันเรื่องของพี่!” ซาฟย่นน่อง ปกติแล้วเขาไม่ชอบ
สนทนากับไซน์มากนัก เพราะน้องชายมักกววนอารมณ์เสมอ

เสียงรถยนต์ดังอีก เจ้าของคฤหาสน์ไม่ได้ลุกจาก
ห้องรับแขก เขารอให้อีกฝ่ายเดินเข้ามาเอง สองร่างเดินเคียง
กันเข้ามา มองดูพี่ชายสองคนในห้องแล้วยิ้มกว้าง

“พี่ไซน์กลับมานานหรือยัง?” เซ็ทถามพี่ชายคนรอง

“เมื่อก็นี้เอง มารายงานเจ้านายเรื่องงานอยู่”

“อ้อ แล้วสำเร็จหรือเปล่าล่ะพี่”

“สำเร็จจึล ไม่สำเร็จไม่กล้ามาหาเจ้านายหรอก” ไซน์

หัวเราะ

“ผมยังไม่กล้ามาหาเลยถ้าพี่ไม่มาที่นี่ อากาศที่นี่มันเย็น

จนขนหัวลุกเลยละ!” เซ็ทบอก

“เจ้าเซ็ท!” ซาฟส่งสายตาทหาน้องชายคนที่สาม

“นั่งไ้! เห็นไหม”

“เมืองไทยสวยไหมพีเชย์?” น้องคนเล็กถามด้วยสีหน้า
อยากรู้

“สวย...” โซนตอบ “แต่คนไม่สวย!”

โซนยังโกรธกรุ่นอยู่ไม่หาย ยัยตาหวานนั่นบังอาจนัก
กล้าดียังไงเอาน้ำมาสาดหน้าเขา บ้าที่สุด ถ้าหากไม่ได้ไปเพื่อ
ต้องการสัญญาการร่วมทุนแล้วละก็ จะลากขึ้นเตียงเสียให้เข็ด
หน้าตาที่ดีแต่ปากอย่างกับกรรไกรแถมนิสัยเหมือนผู้ชายเสีย
อีก

“พูดอะไรของพีพีโซน หรือไปเจอของดีอะไรมาที่
เมืองไทย” เซ่ทริบชักต่อ

“เปล่านั้นแค่ไม้กระดานแผ่นหนึ่ง” เขาบอกปิด

เซ็ทมองหน้าเซย์แล้วหัวเราะ เมื่อเห็นสีหน้าไม่สบ
อารมณ์ของไซน์ แต่ซาฟกลับนิ่งนิ่งราวกับไม่รู้ร้อนรู้หนาวกับ
เรื่องอะไร

ร่างบอบบางรู้สึกถึงความผิดปกติของร่างกาย ตอนนี้
โลกกำลังหมุนคว้าง พยุงกายเดินลงมาจากชั้นบนใบหน้าเริ่ม
แดงก่ำแข่งขาพาลไม่มีแรงเหมือนจะทรุดลงกับพื้นอยู่เรื่อย
ก้าวลงมาถึงบันไดขั้นสุดท้าย สายตาพร่ามัวมองไม่ชัด เห็น
บุรุษหน้าตาคมคายละม้ายคล้ายกัน นี่เธอกำลังเห็นเทวดา
หรือไร

เสียงเธอทำให้วงสนทนาหยุดลง น้องชายซาฟหันมอง
หญิงสาวหน้าตางดงาม เรือนร่างบอบบางน่าทะนุถนอม กำลัง
ยืนอยู่ตรงนั้น

เจ้าของร่างสูงใหญ่ขมวดคิ้วแล้วลุกยืน น้องสามคนมอง
สีหน้าที่ด้วยความแปลกใจ พี่ซาฟไม่เคยแสดงสีหน้าแบบนี้กับ
ใครมาก่อนเลย เขาเดินมาถึงร่างบอบบาง มองดูเธอ

“มีอะไรโมนาคูณลงมาทำอะไรที่นี่?” ซาฟถาม สังเกตสี
หน้าโมนา มันแปลกๆ ไป

“จะ..ฉันรู้สึก...” เธอพูดได้แค่นั้น ร่างกายไม่อาจทรงอยู่
ล้มพับจนซาฟต้องรับไว้

สามพี่น้องยืนมอง ซาฟรู้สึกถึงความร้อนจากกายสาว
จึงชันร่างบอบบางไว้ในอ้อมแขน แล้วหันมาทางน้องๆ

“พวกแกกลับกันไปก่อน พี่มีธุระต้องจัดการ”

“ได้ครับ ว่าแต่คุณหนูโมนามาอยู่ที่นี้นานหรือยังพี่
ซาฟ?” น้องชายคนรองถาม

“กลับไปได้แล้วไม่ต้องมาถาม ที่แห่กันมาก็เพราะเรื่องนี้
ใช่ไหม”

สามพี่น้องมองหน้ากันเล็กน้อยก่อนจะยิ้มแห้งๆ ให้กับ
พี่ชาย ก็แค่อยากจะได้รู้ว่าเป็นเรื่องจริงหรือเปล่าที่พี่ชายพา
เจ้าสาวมาอยู่ที่คฤหาสน์ด้วย อีกอย่างความมั่งคั่งของโมนาก็
ออกจะทำให้พวกเขาสนใจไม่น้อย มันจริงอย่างที่เขาสื่อ
คุณหนูโมนา งงตามจริงๆ

“งั้นพวกผมกลับก่อนนะพี่ซาฟ ขอให้มีความสุขมากๆนะ
พี่” น้องชายคนรองเข้าอีกรอบ

ซาฟไม่ได้สนใจคำพูดของน้องชายอีก รีบพาหญิงสาวไป
 ที่ห้องวางร่างบนเตียง ซาฟเท้าเอวมอง เริ่มหนักใจขึ้นมา
 เพราะเวลานี้กำลังมีความรู้สึกหลากหลาย อ่อนแอ! ชี้แย! ตี้อ!
 โมনাทำให้ปวดหัวมากจริงๆ แต่มาอยู่ที่นี่ไม่กี่วัน หาเรื่องให้
 เขาไม่ได้หยุดหย่อนเห็นทีคงปล่อยให้อยู่คนเดียวไม่ได้

ร่างสูงใหญ่เดินลงมาชั้นล่าง สังสาวใช้ให้ดูแลโมนา เขามี
 ฐานะอีกเรื่องที่ต้องจัดการมันสำคัญมาก เดวิสบอดีการ์ดคน
 สนิทถูกเรียกใช้ในงานนี้ทันที

“เจ้านายต้องการให้ผมรับใช้อะไรครับ?”

“ไปสืบข้อมูลเกี่ยวกับตระกูลมัลลิสโมมาให้ฉันหน่อย ระวังตัว
 ด้วย”

“ครับ”

เดวิสออกจากคฤหาสน์เพื่อทำตามคำสั่ง ร่างสูงใหญ่
หยุดยืนข้างหน้าต่าง สายตาทอดมองวิวของซาโตร์วิลล์ หรือที่
ผู้คนขนานนามที่นี่ว่าเงาแห่งสรวงสวรรค์ หยุดจุดสนใจลงที่
โอเอซิสแสนสวย อ้อมกอดแห่งมารดา แต่แล้วกลับต้องชะงัก
เมื่อเห็นเงาใครบางคน กำลังเดินลับๆ ล่อๆ อยู่ตรงนั้น

อยากจะรู้มากกว่าที่นี้มีอะไรดี เทียร์ารีบกวาดตามอง
ไปรอบๆ สองเท้าพยายามย่องเข้าด้านในเขตหวงห้าม มันมี
อะไรถึงห้ามไม่ให้ใครเข้านอกจากบุตรชายสี่คนของตระกูล

“เดริชยังไม่ได้ออกไปไหนใช่ไหม!” เขาต่อสายถึงบอดี

การ์ดคนสนิท

“ครับนาย”

“ไปจัดการผู้หญิงที่กำลังเดินเข้าไปในสุสานของแม่ฉัน

หน่อย จากนั้นส่งกลับบ้านไปเสีย!”

“ได้ครับ”

เขาวางสายลงปลายสายตาเห็นเดริชกำลังเดินเข้ามา

และตรงไปที่โอเอซิส ที่ที่เป็นที่พำนักตลอดกาลของมารดา

เทียร์รีบเปิดประตูเข้าไปด้านใน สายตาเธอกวาดมองไป

รอบๆ ด้วยความตื่นเต้น เพราะที่นี้สวयरากับเทพนิยายจริงๆ

เธอไม่อยากจะเชื่อว่าความงดงามแบบนี้จะมีอยู่จริง ด้าน
หน้าที่เธอมองเห็นเป็นหลุมศพใครบางคนเด่นตระหง่านอยู่เทียบ
ว่าริบสวาท้าเข้าไป แต่ท่อนแขนกลับถูกระชากจนเซไป
ปะทะแผงอกกว้างของบอดีการ์ดหนุ่ม

“ที่นี่ไม่อนุญาตให้ใครเข้ามา ออกไปได้แล้ว!” เดวิชตวาด
เสียงกร้าว

“แกเป็นใครกล้าดียังไงมาสั่งฉัน ฉันเป็นแขกของคุณชาฟ
นะ!”

“คุณชายสั่งให้ผมมาลากคุณออกไปเอง”

สายตาก้าวของทั้งสองสบกัน เทียราไม่นึกเลยว่าจะโดน
ไอ้ลูกน้องกระจอกคนหนึ่งมาตวาดใส่เธอแบบนี้ ไม่นานเดวิ

ชก็คล้ายมือตนเองออก เพียะ! เธอได้โอกาส เดวิสขบกราม

แน่มองเธอสายตากร้าว

“อย่ามาอวดดีกับฉันเป็นแค่นี้ซ้ำอย่าได้มาตะตองตัวฉัน

อีก!”เธอบอกพลางปรายสายตามอง

“ก็ดีกว่าคุณหนูบางคนที่มาเสนอตัวถึงที่แต่ไม่มีใคร

เอา!”

“แกว่าใคร!”

“ผมไม่ได้ว่า ผมแค่พูดออกมาลอยๆเพื่อคนบางคนจะได้

สำนึกบ้าง”

“แกมันไอ้ทุเรศ!” เทียร่าตวาดพลางกระเทีบเท้าด้วยความ
โมโห มือบางง้างหมายจะจัดการคนปากดีอีกรอบ

“อย่าได้คิดจะทำร้ายผมอีก ไม่อย่างนั้นผมจะไม่เกรงใจ
คุณ ผมเชื่อว่ายังงี้คุณชายจะต้องฟังผมเพราะคนที่ผิดก็คือ
คุณที่อาจหาญล่วงล้ำเข้ามาในเขตหวงห้ามของตระกูลอัลเลน
โซ่!”

ริมฝีปากหนาอวบอิมถูกเม้มแน่น เทียร่ามองหน้าผู้ชายที่
ยืนตวาดเธอด้วยสายตาแห่งความแค้น อย่าให้ถึงที่เธอบ้าง จะ
เอาคืนพวกที่บังอาจกับเธอให้สาสม ไม่เว้นแม้แต่ผู้ชายคนนี้

“คุณชายสั่งให้คุณออกไปจากที่นี่ เดี่ยวนี้!”

เทียว่าชักสีหน้าไม่พอใจ ก่อนจะเดินกระที่บเท้าออกไป
 ด้านนอก เป็นจังหวะเดียวกับที่คุณชายสามของตระกูลเดินเข้า
 มาพร้อมด้วยดอกไม้ที่ถืออยู่ในมือ เขามองเขาด้วยความ
 ตื่นเต้น ได้เจอตัวจริงก็คราวนี้ บุตรชายคนที่สามของ
 ตระกูลอัลเลนโซ่ ในภาพถ่ายว่าหล่อเหลามากแล้ว ตัวจริง
 สมชายชาติเสียยิ่งกว่า

“มีอะไรกันเดวิด?” เซ็ทถามเสียงต่ำ

“ไม่มีอะไรครับ คุณชายซาฟสั่งให้ผมพาตัวคุณเทียว่า
 ออกไปจากสวนครับ”

เซ็ทหันไปมองหน้าเธอ เทียว่ารีบไปรยยิ้มให้กับชายหนุ่ม
 ทันที

“ไม่มีใครดูแลหรือยังเง ที่นี้ห้ามคนนอกเข้าไปแล้วทำไม
ไม่รู้จักดูแลกัน!”

“ขอโทษครับ ผมไม่คิดว่าจะมีใครกล้าเข้าไป”

เขาหันไปมองหญิงสาวที่ยืนทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ ผู้หญิงคนนี้
เป็นใครกล้าดียังเงเข้าไปในที่หวงห้ามของตระกูล

“พาออกไป แล้วไม่ต้องให้มารุ่นวายที่นี่อีก!” เขาสั่งแล้ว
เดินเข้าไอเอซิส

“เดี๋ยวก่อนคะ” เทียร่าเรียกแล้วดักหน้า

เขาหยุดเท้าแล้วจึงมองดวงตาของอีกฝ่าย นัยน์ตาคู่นั้น
บ่งบอกถึงความต้องการบางอย่าง เลือดเธอดูเหมือนจะร้อนแรง

“เอ่อ..ฉันเป็นพี่สาวของโมนา คุณรู้จักใช้ไหมคะ?”

“แล้วยังไง”

“ฉันคิดว่าเราสองคนควรทำความรู้จักกันเอาไว้ดีกว่านะ
คะ”

สายตาที่มองหญิงสาวตรงหน้าเปลี่ยนไป น้ำเสียงของ
เธอทำให้รู้ว่าผู้หญิงคนนี้ต้องการอะไร เขายิ้มเหยียดหากเขา
จะเลือกกินผู้หญิงแล้วล่ะก็ ขอไม่เลือกผู้หญิงที่ถูกผีหรือน้อง
คนไหนของเขากินมาก่อน

“แค่นี้ก็รู้จักแล้ว คงไม่ต้องรู้จักกันแล้วล่ะมั้ง” เขาเยาะ

“แต่เทียร่าอยากรู้จักคุณนี่คะ” เธอพยายามออกตัวอ่อน
แล้วเดินมาใกล้เขา

“ผมไม่ชอบของเหลือเดน!”

เทียร่าหน้าตึงกัดริมฝีปากแน่นเพื่อระงับความโกรธ เธอ
ต้องได้ใครสักคนในพี่น้องสี่คนนี้ ไม่มีวันไปจากที่นี่มือเปล่าแน่

“คุณเทียร่าผมว่าคุณควรกลับได้แล้วนะคะครับ ผมให้
คนขับรถเตรียมรถไปส่งที่ดีกาลโน้แล้ว” เดวิชเร่ง เพราะไม่
อยากให้มีปัญหา หากเจ้านายทราบเขาคงถูกตำหนิ

คนถูกเชิญตัวตาสายตามอง สีหน้าไม่พอใจ “ฉันไม่กลับ
ฉันจะอยู่ที่นี้!”

“คงไม่ได้หรอกนะครับ เพราะนี่เป็นคำสั่งของคุณชาย”

“ฉันไม่กลับ ฉันจะไปคุยกับโมนา!”

เทียร์าก้าวยาวเพื่อหาน้อง กลับถูกเซ็ทรั้งท่อนแขนไว้

แล้วกระชากมาหาตนเอง เทียร์ากำปากค้างด้วยความตกใจ

ใบหน้าเธออยู่ใกล้เขาแค่คืบ ลมหายใจเป่ารดใบหน้า หัวใจ

ของเทียร์ากำลังเต้นระรัว

เซ็ทกระตุกมูมปากแสรังโน้มใบหน้าเข้าใกล้ เทียร์าใจสั่น

หลับตาพริ้ม เพยอริมฝีปากเพื่อเชิญชวน แต่อีกฝ่ายกลับดัน

ร่างอวบอ้อมออกห่างกะทันหัน เธอเซเพราะแรงผลักจนชนกับ

เดวิสซึ่งกำลังล้นอยู่

“น่าขยะแขยง!” เซ็ทบอกแล้วเดินเลี้ยว เข้าไปยังสุสาน

มารดา

ลมหายใจของเธอเริ่มแรงขึ้นเรื่อยๆ มือกำแน่นแววตา

กร้าวส่งไปยังแผ่นหลังของเซ็ท

“กรีด!!” เธอกรีดร้อง กระทั่งเท้าเต้นเร้าๆ ด้วยความไม่

พอใจ “บ้าที่สุด!”

สาวใช้เดินออกมาจากห้องนอนแล้ว ซาฟเลยเข้าไป

ตรวจดูความเรียบร้อย เธอกำลังนอนหลับอยู่ มือหนายกขึ้น

แตะหน้าผากเพื่อทดสอบอุณหภูมิในร่างกาย ไข้ลดลงแล้ว แต่

คงต้องดูอาการทั้งคืน ซาฟมองดูใบหน้าที่งดงามที่กำลังซีด

เซียว เขาคงกดดันเธอมากไป โมนาเองก็เจอเรื่องต่างๆ
มากมาย ระหว่างอาศัยอยู่ในคฤหาสน์ เขาควรจะแยก
ห้องนอนดีหรือไม่ หรือปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ต่อไป

ในความเป็นจริง เขาไม่ควรเก็บเอาเรื่องนี้มาคิดเสียด้วย
ซ้ำ โมนาได้อยู่ที่นี่ด้วยเงื่อนไขที่ตกลงกันไว้แล้ว ซาฟอน
หายใจเสียใหญ่ กวาดตามองรอบๆ ห้อง ความจริงนี้ไม่ใช่
ห้องนอนส่วนตัวของเขา ปกติเอาไว้ยามต้องการผ่อนคลาย
จากงาน ปลดปล่อยความต้องการของร่างกายชั่วคราว
ห้องเขามีความลับมากเกินไป ไม่กล้าไว้ใจใครทั้งนั้นในเวลา
แบบนี้

เสียงไววายเป็นดังลั่นขึ้นมาถึงบนห้อง ซาฟชมวดคิ้วแล้ว
ออกจากห้องก้าวลงบันได มาถึงหน้าคฤหาสน์ ภาพเบื้องหน้า
ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกหลากหลาย

เห็ยร่า..กำลังด่าทอบอดีการ์ดของเขาอย่างเอาเป็นเอา
ตาย เขอกรีตรองและอาละวาดอย่างไรมารยาท ไม่มีแม้แต่
ความเป็นผู้ดีที่ตระกูลดีกาลโน้ควรจะมี เห็นที่เขาจะต้องทำ
อะไรบางอย่าง อัลเลนโซ่ไม่ใช่สถานที่เฉกเช่นห้างสรรพสินค้า

“เกิดอะไรขึ้น” เขาถามเสียงเย็น ขณะหยุดยืนอยู่เบื้อง
หน้าของทั้งสอง

เทียร่าหยุดอาละวาด ซ้อนสายตามองมองซาฟ แล้ว
สะอื้น ร่างอวบอ้อมกระโจนเข้าหาโอบกอดเขาไว้แน่นจนอีกฝ่าย
รู้สึกอึดอัด

“คุณซาฟอย่าไล่เทียร่าไปเลยนะคะ” คนถูกไล่ น้ำตานอง
ออกอ้อนเพื่อเขาจะเห็นความสำคัญของเธอบ้าง อย่่างไรก็เคย
ร่วมเตียงกันมา เธอเป็นถึงบุตรสาวคนรองของดีกาลโน้

“แล้วคุณจะอยู่ที่นี้ไปทำไมครับ คุณเทียร่า” ซาฟถาม
กลับ เน้นเสียงหนักที่ชื่อ ดีกาลโน้ทำผิดต่อเขา เขามีสิทธิ์จะทำ
เช่นนี้

“จะ...ฉันอยากอยู่เป็นเพื่อนโมนา”

“ผมไม่เคยเห็นว่าโมนาต้องการจะให้ฉันอยู่ด้วยเลย”

คนตัวใหญ่ดันร่างอวบอิมออกมาห่าง

“ฉันจะถามน้องสาวฉันดูค่ะ เพื่อว่าเธอต้องการให้ฉันอยู่
ที่นี่ด้วย” เทียร์าพยายามต่อรอง

เซ็ทออกจากโอเอซิส เขาหยุดท่ามกลางคูพีชายและผู้หญิง
อีกคน ยังไม่ไปอีกหรือนี้ เหตุใดผู้หญิงคนนี้ถึงทนงัก ไม่เข้าใจ
เจตนาพี่ซาฟเลยหรือว่าเขาต้องการอะไร เขาตัดสินใจก้าวเข้า
ร่วมวงสนทนา ซาฟหันมองน้อง

“มีอะไรหรือเปล่าเซ็ท” ซาฟถามน้อง

“มีธุระจะพูดคุยกับพี่นิดหน่อย”

“ว่ามาสิ”

“ยังบอกตอนนี้ไม่ได้ ไว้ให้คนนอกออกไปจากบ้านก่อน”

เซ็ทเหลือบมองเทียร์่า ผู้หญิงแบบนี้ไม่ถูกจริตผู้ชายเช่นเขาเลย
ให้ตายสิ

เทียร์่าไม่วายสบตา ต่อให้เขานิสังข์แย้แคไหน กระนั้น

ใบหน้า รูปร่างกลับต้องตาต้องใจเหลือเกิน เธออยากรู้จัก

ตระกูลนี้ทำบุญด้วยอะไรกัน ถึงได้มีบุตรชายหล่อเหลาขนาดนี้

ยิ่งตอนเขาก็มลงมาารวกับต้องการมอบจุ้มพิต หัวใจเธอ

สั่นระรัวราวกับหญิงสาววัยแรกรุ่นกำลังมีรัก พบหน้าสองคน

แล้ว แล้วอีกสองเล่าจะมีหน้าตาคล้ายสักแคไหน แคคิด

ร่างกายมันก็ร้อนรุ่มเสียแล้ว สำหรับเธอไม่ว่าบุตรชายคนไหน
ในอัลเลนไซ์ ย่อมได้ทั้งนั้น

“เดวิช พาคูณเทียร์ราไปส่งให้เรียบร้อย”

“ครับคุณชาย” เดวิชรับคำ

เทียร์ราส่ายหน้าน้ำตาเอ่อคลอ “เทียร์ราไม่ไปนะคะ เทียร์รา
บอกแล้วไงคะว่าขอคุยกับน้องก่อน”

“แล้วจะอยู่ที่นี้ไปทำไมครับคุณ ในเมื่อคุณไม่ได้เป็น
เจ้าสาวของพี่ผมสักหน่อย หรือคุณมีจุดประสงค์อย่างอื่น”
เซ็ทตามแทรกแล้วจ้องมองไม่วางตา

เดวีชิรีบวิ่งเธอให้เดินออกไป ครั่งนี้ยอมก็ได้ แต่คอยดู
เธอจะกลับมา ต้องเป็นสะใภ้อัลเลนไซให้จงได้

ซาฟถอนหายใจออกมาหลังจากกำจัดปัญหาไปแล้ว
ปราชตามองน้องชายแล้วกระตุกมุมปาก นิสัยห้าม ปากร้าย
ครบสูตร นิสัยของน้องชายเขาช่างแปลกประหลาด จนคนอื่น
พากันขยาดตามๆ กัน ต่อให้หน้าตาจะหล่อสักแค่ไหนก็เถอะ
นิสัยเถื่อนๆ แบบนี้ไม่รู้ไปเอามาจากไหน

“เมื่อไหร่จะเลิกทำตัวขวานผ่าซากแบบนี้” ซาฟตำหนิ

“ผมไม่ชอบผู้หญิงคนนั้น เธอเองก็ไม่ได้มีมารยาทกับเรา
เช่นกัน แถมไม่เคารพสถานที่ด้วย”

เขาพอเข้าใจความหมายของน้องชาย คงไม่มีใครชอบ
หากมีบุคคลภายนอกเข้าไปยุ่งย่ามในที่หวงห้าม

“แล้วมีอะไรกับพี่”

เซ่ยมองพี่ชายสีหน้าหนักใจ เขารู้สึกราวกับว่าตระกูลอัล
เลนโซ่และพันธมิตรกำลังตกเป็นเป้าของใครบางคน

“พี่รู้สึกแปลกใหม่ ธุรกิจเราเริ่มมีปัญหาถึงจะไม่มาก แต่
มันน่ารำคาญ”

“หมายความว่ายังไง”

“ผมคิดว่ามีคนกำลังเล่นตลกกับเรา”

ซาฟารีตาลงแล้วใช้ความคิด มันก็จริงที่ระยะนี้ธุรกิจมัก
มีปัญหาหน้าราคาถ่วง มันเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ แต่มันมีบ่อยเสีย
จนผิดปกติ

“แล้วอีกอย่าง พนักงานของเราก็เริ่มโดนลอบทำร้ายบ้าง
บางคนก็โดนข่มขู่ด้วยจดหมาย แรกๆ ผมคิดว่าเป็นแค่เรื่อง
ส่วนตัว แต่ตอนนี้พนักงานที่สำคัญของบริษัทโดนกันถ้วน
หน้า”

“แล้วไซ้กับเซย์รู้เรื่องนี้หรือยัง?”

“ฟี่ไซ้กับเซย์รู้แล้วครับ พวกเรากำลังตรวจสอบอยู่
เพราะแต่ละสายงานที่ฟี่ให้พวกผมไปทำก็ล้วนแต่โดนกัน
ทั้งนั้น”

“แกคอยดูแลให้เรียบร้อยก็แล้วกัน อย่าให้พ่อรู้เรื่องนี้พี่
จะสืบหาเองว่ามันเป็นใคร!”

“พี่ซาฟ พอจะเป็นไปได้ไหมว่า อาจมีหลายตระกูลที่
ร่วมมือกันเพื่อกำจัดเรา!”

“พี่ยังยืนยันอะไรไม่ได้ในตอนนี ไปทำตามพี่พี่สั่งก่อน
เถอะ”

“ครับ”

น้องชายเดินห่างออกไป ซาฟครุ่นคิดบางอย่าง วิถีคติ
ของดีกาลโน้ และอัลเลนโซ่ถูกเล่นงานรวมถึงพันธมิตร บางที่
มันอาจมีจุดเชื่อมโยงกันอยู่

รถของตระกูลอัลเลนโซ่มาจอดที่คฤหาสน์ดีกาลโน

เทียร์าเดินลงมาจากรถด้วยสีหน้าไม่สบายอารมณ์ เซโตออกมา
ต้อนรับลูก เขารู้ดีที่เทียร์าคงเสียมากที่ต้องกลับมาจากอัลเลน
โซ่แบบนี้ ไม่ควรส่งลูกไปเลยตั้งแต่แรก

“กลับมาแล้วเหรอลูกเทียร์า”

“ค่ะ” เธอตอบแบบไม่เต็มใจนัก

เทียร์าเดินเข้ามาในคฤหาสน์ โยนกายลงบนโซฟา สีหน้า
เครียดแวตาวาววับด้วยความขุ่นเคืองต่อน้องสาว

“เป็นอะไรไปเทียร์า?”

“ทำไมพ่อต้องส่งโมนาไปด้วย ในเมื่อหนูบอกแล้วว่า
แต่งงานกับซาฟ!”

“แต่ทางซาฟเขาขอพ่อมาแบบนี้ลูก เทียร์จะให้พ่อ
ทำยังไง ถ้าพ่อไม่ทำตามคำขอ ซาฟจะไม่ยอมออกเงินกู้ให้
เรา”

“พ่อก็ร่อน้อยสิคะ เทียร์กำลังจัดการให้อยู่ ถ้าได้แต่ง
กับลูกชายคนใดคนหนึ่งพ่อจะมีเงินใช้ไปจนวันตาย ทำไมแค่นี้
ถึงรอไม่ได้!” เทียร์กัดฟันข่มความโกรธอย่างสุดกำลัง

“ไม่ได้หรอกลูก พ่อต้องการเงินด่วนมากไม่งั้นเราจะ
แย่!” เซ็คเตพยายามอธิบายบุตรสาว

เจ้าของร่างอวบเด็ดกับคำพูดบิดา ลูกยืนมองพ่อด้วยความเข้าใจ แต่เลิกพ่อก็ลำเอียงรักแต่โมนามากกว่า พี่สาวแท้ๆ ยังเห็นดีเห็นงามไปหลงโมนาเสียอีก แล้วเธอละเป็นใคร เป็นแค่เด็กเก็บมาเลี้ยงหรือไงกัน เธอก็เป็นลูกสาวตระกูลดี กาลโน้เหมือนกันทำไมทุกคนถึงได้ปฏิบัติตัวกับเธอราวกับคนนอกที่ไม่ปาน

“พ่อรักแต่โมนา พ่อเกลียดหนูใช่ไหม!”

“ไม่ใช่นะเทียว่า พ่อรักลูกเท่ากันทุกคน”

เวณาก้าวลงจากชั้นบน มองน้องสาวกับบิดา ได้ยินเสียงสนทนาแว่วมา เทียว่ากำลังออกฤทธิ์กับพ่อ และดูท่าจะไม่จบง่ายๆ ร่างเพรียวระหงส์ก้าวเข้ามาโดยที่เทียว่าไม่รู้ตัว

“พ่อรักแต่ลูกผู้หญิงที่เกิดจากคนไทยที่พ่อเที่ยวไปหา
เศษหาเลยมา แถมยังพยักเด็กขี้แยนั้นมาด้วย ทำไมพ่อต้อง
เอามันมาหยามพวกหนูกับพี่เวน่าถึงบ้านด้วย หนูเกลียดมัน
พ่อไฉนใหม่!” เธอตะโกนลั่น

เพียะ!

มือบางฟาดลงบนหน้าน้องสาวตนเอง เวนามองดู
น้องสาวด้วยสายตาตัดพ้อ เธอไม่คิดเลยว่าเธียร่าจะทำตัว
หยาบคายกับบิดามากมายเช่นนี้ เพียงเพราะไม่ได้สิ่งที่ตนเอง
ต้องการ

“แกหยาบคายมากเกินไปแล้วเธียร่า คนที่นั่งอยู่ตรงหน้า
เป็นพ่อของแกนะ!”

“พะ..พี่” เทียร่าเรียกพี่สาวเสียงลั่นเครือ มือบางถูกยก
กุมใบหน้าข้างที่ถูกพี่สาวลงโทษ น้ำตาไหลริน ช่นเคืองในใจ
เหตุใดพี่สาวไม่เข้าข้างทั้งที่เป็นพี่น้องแท้ๆ

“กลับขึ้นห้องแล้วทบทวนสิ่งที่ตัวเองทำ แกจะโทษพ่อ
ไม่ได้เพราะทางอัลเลนโซ่ขอโมนาให้กับซาฟตั้งแต่แรก แต่แก
เสนอตัวเข้าไปที่นั่นเอง แล้วแกจะมาไวยวายเอาอะไร ขนาด
ซาฟรู้ความจริงยังปราณีไม่ถอนเงินกู้เราก็กู้บุญเท่าไรแล้ว แก
ยังมีหน้ามาอิจฉาน้องอีกเหรือ แกคิดว่าโมนาอยากไปอยู่ที่
นั่นหรือไง แกไม่เห็นหน้าน้องเลยเหรือ โมนาไม่เคยอยากไปยืน
แทนที่แกเลย!”

เทียร่ากัดริมฝีปากแน่น แม้แต่พี่สาวก็ยังเข้าข้างมันจะ
เข้าข้างกันไปถึงไหน เธอถูกกระทำแท้ๆ แต่ทุกคนเอาแต่

เข้าข้างน้องสาวอยู่ได้ เธอกับโมนาจะไม่มีวันอยู่ร่วมโลกกันได้

อีก!

บทที่ ๓

หวันไหว

ร่างบอบบางยกมือขึ้นก่ายหน้าผาก ริมฝีปากบางแห้ง
ผากเพราะพิษไข้ ใบหน้าแดงามยังคงชืดเผือดโมนาลิมาตามอง
แต่เห็นเพียงแค่เพดาน ร่างกายยังอ่อนแรงอยู่ เสียงฝีเท้าดัง
แว่วมาแต่ไกล แต่เธอกลับไม่มีแรงพุงกายลุกนั่งเลย

มีหนังกำลูกบิดประตูเปิดเข้ามา ซาฟมองคนป่วย เธอ
ตื่นแล้ว... แต่เขาเพิ่งกลับมาจากห้องทำงาน ร่างสูงใหญ่นั่งลง
บนเตียงกว้างแล้วใช้มือแตะหน้าผาก

“ใช้ลดลงแล้ว เดี่ยวแม่บ้านจะยกซุปรมาให้ คุณทานเสร็จ
แล้วจะได้ทานยาอะไรไหม?”

“ต้องทานยาด้วยเหรหอะ” เธอถามเขาเสียงแผ่ว

“ไม่ทานแล้วคุณจะหายเหรหอะ”

“แต่ฉันไม่ชอบทานยา...”

“จะทานเองหรือให้ผมป้อน ถ้าผมป้อนจะป้อนให้แบบ
พิเศษป้อนทางปากเอาไหม?”

“ไม่ค่ะ”

“งั้นก็ทำตามที่ผมสั่ง สัญญากับผมแล้วใช่ไหมว่าจะไม่
ดื้อ”

โมนาเงยหน้ามองเขา พยักหน้ารับคำไม่นานซุบแสน
อร่อยถูกวางอยู่ตรงหน้า หญิงสาวมองดูสักพักจนยอมตักเข้า
ปาก แต่ไม่กี่คำก็ต้องวางซ้อนลง

“อืมแล้วหรอ?”

“ค่ะ”

“งั้นทานยา”

ชายหนุ่มจัดการวางยาลงในมือ โมนามองยา แม่ริม
ฝักปากเหมือนคนไม่ชอบใจ จนชายหนุ่มเริ่มรำคาญ

“ทานสิครับคุณหนูโมนา..” เขาเคঁদเสียงหนัก

“คือว่า...ไม่ทานได้ไหม” เธอพยายามต้อรอง

“ทานซะจะได้หาย”

หญิงสาวจ้องมองยาด้วยความหนักใจ ไม่ชอบทานยา
เม็ดเลยทานที่ไรติดคอทุกที พยายามทานหลายครั้งก็ไม่ได้
อย่างใจลักที่ ครั้งหนึ่งเคยติดคอจนล้าลักน้ำตาไหล ตั้งแต่นั้น
เธอตัดใจไม่ทานยาเม็ดอีกเลย

“มะ...ไม่ไหวหรอกคะ ฉันทานไม่ได้” หญิงสาวน้ำตาคดล

ซาฟถอนหายใจหนักคว้ายาในมือคนป่วยยัดเข้าปาก
 ตัวเองแล้วต็มน้ำตาม โมนามองเขาด้วยความตกใจ จนกระทั่ง
 อีกฝ่ายโน้มใบหน้าเข้าใกล้ ใช้มืออีกข้างรั้งท้ายทอยกคิริม
 ฝิปากทาบทับบนปากนุ่มเพื่อให้คนตื้อกินยา หญิงสาวตาเบิก
 กว้างด้วยความตกใจ เธอจะร้องแต่กลับเป็นช่องทางให้ยาหาย
 เข้าไปในช่องปาก ยาหายลงไปในลำคอ คนป่วยจ้องมองสีหน้า
 ไม่พอใจ

“แบบนี้ง่ายกว่าไหม หากยังตื้อผมจะบ่อนยาให้คุณทุก
 วันจนกว่าคุณจะหาย”

“คุณฉวยโอกาสกับฉันอีกแล้ว”

“ผมแค่ป้อนยาคุณ ถ้าฉวยโอกาสมันไม่จบแค่นี้หรอก
ครับคุณหนูโมนา” เขาเน้นเสียงแล้วสั่งให้แม่บ้านจัดการเก็บ
ถ้วยชามออกไปจากห้อง

“คุณจะนอนที่นี่หรือคะ?” เธอถามเพราะเห็นเขากำลัง
เอนกายลงนอน

“ใช่”

คนสวยเลยนั่งมอง ชายหนุ่มสบตา ใบหน้าของโมนามีแต่
ความไม่เข้าใจ คำถาม หากยังจ้องเช่นนี้มีแต่จะอันตรายมาก
ขึ้น เธอไม่รู้ตัวกระมังว่าตนเองเฝ้าจนแค่ไหน

“มีอะไรหรือเปล่า?”

“คือ...” เธออีกอึก “ฉัน...อยากอาบน้ำ”

ซาฟถอนหายใจ ปัญหากำลังเข้ามาแทรกอีกแล้วทำไม
เธอถึงได้เรื่องเยอะนัก

“เช็ดตัวก็พอ อาบน้ำไม่ได้หรอกเดี๋ยวตัวร้อนขึ้นมาอีก” เขา
ปราม

“ฉันฉันขอไปเช็ดตัวในห้องน้ำสักครู่นะคะ”

“ให้ผมช่วยไหม?”

คนตัวเล็กชะงักแล้วรีบหลบสายตาเขา ใครจะอยากให้
มารุ่นวายกับเธอกัน ก็เมื่อเขาทำให้เธอร้อนวูบวาบแปลกๆ จะ
ไม่ให้แต่จะต้องเด็ดขาด

“ไม่ต้องค่ะ ฉันจัดการเองได้”

สายตาของเขากำลังมองไปยังเพดานห้อง เขากำลังคิด...

หากตระกูลดีกาลนี้ต้องจบลง จะทำยังไง ทุกอย่างที่ทำเพื่อ
ธุรกิจทั้งนั้น คนอย่างเขาไม่จำเป็นต้องแต่งกับผู้หญิงที่ไม่มี
คุณสมบัติพอ นี่คือนิสัยที่ควรคิดไว้ในหัวสมอง ความสงสาร
ไม่ใช่เรื่องควรเอามาใส่ใจ เขาไม่ควรให้โมนามามีอิทธิพลต่อ
ความนึกคิดอันเป็นเหตุเป็นผลมาตลอด นี่เขากำลังเปลี่ยนไป
เห็นที่ต้องพยายามย่ำตัวเองบ่อยๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว

เสียงเปิดประตูห้องน้ำดังออกมา ร่างบอบบางในชุด
เสื้อผ้าไหมเดินออกมาจากห้องน้ำ เธอค่อยๆ ย่องมาที่เตียง
แล้วชะเง้อมองไปยังร่างสูงใหญ่ที่กำลังหายใจสม่ำเสมอ เธอ

ยิ้มออกมาเล็กน้อย แล้วค่อยๆ เอนกายลงนอนพร้อมกับสอด
ตัวเข้าไปในผ้าห่มผืนเดียวกับเขา

ซาฟขบกรามแน่นเพื่อสะกดกลิ่นอารมณ์ดิบของตนเอง
เขาบ้าไปแล้ว! แค่นี้ก็รู้สึกมันผิดปกติชัดๆ ผู้หญิงไม่ได้มี
อิทธิพลกับเขามากขนาดนั้น ไม่นานคนป่วยหลับลงเพราะฤทธิ์
ยา แถมยังกอดก่ายเขาราวกับหมอนข้างซะอย่างนั้น ชายหนุ่ม
รีบชมตาตัวเองให้หลับไม่อย่างนั้นคงจับคนที่นอนข้างๆ มาเป็น
หมอนข้างแทน

ร่างสูงใหญ่นั่งอ่านเอกสารจึงจรดปากกาเซ็น เดวิช

เปิดประตูก้าวมาขึ้นก่อนขึ้นซองเอกสารให้เจ้านาย เขารับมา

อ่านกวาดตามองสีหน้าขริมลงเล็กน้อย

“ไปสืบมาเพิ่มเติม แล้วก็จับตาดูพวกมันให้ดีหากมีอะไร
เคลื่อนไหวรีบมาบอกฉัน”

“ครับ”

เดวิชก้าวออกจากห้อง เจ้าของห้องครุ่นคิดแล้ว

ทอดสายตามองวิวนอกหน้าต่าง วิวของเมืองเวนิช ตระกูลมัส

ลีไม่กำลังคิดการใหญ่ พวกมันคิดล้มล้างตระกูลดีกาลโนโดย

การส่งบุตรชายคนโตเข้ามาแต่งงานกับเวน่า บุตรสาวคนโต

ของดีกาลโน บั่นหุ้นยกยอกเงินจากดีกาลโนจนเกือบ

ล้มละลาย ไม่มีใครสะกิดใจเลยสักคน จนกระทั่งเจ้าหนี้
ทั้งหลายเริ่มทวงถามถึงเงินที่กู้ยืมไป นาสคือผู้ชายคนนั้น เขา
เป็นบุตรชายคนโตของมัสสิโม หลังจากเกิดเรื่องนาสหายตัว
ทิ้งไว้แค่เพียงความวุ่นวายให้ดีกาลโน้จัดการ นั่นคือสาเหตุของ
การกู้เงินในครั้งนี้

พวกมัสสิโมมันต้องการทำอะไรกันแน่เขาอยากรู้ แล้ว
เหยื่อรายต่อไปของมันคือตระกูลไหนอีก มันกำลังเลือก
ตระกูลที่เป็นพันธมิตรทางธุรกิจกับอัลเลนซ์ทั้งนั้น มันยังไม่
ใหญ่พอที่จะล้มอัลเลนซ์ได้ มันถึงได้กินเล็กกินน้อยไม่เลือก
หน้าแบบนี้ เห็นที่เขาจะต้องตัดไฟตั้งแต่ต้นลมให้เด็ดขาดเสีย
แล้ว

มือบางถือโทรศัพท์ไว้ในมือ เธอลังเลเล็กน้อยเพราะไม่
อยากโทรไปรบกวนบิดา กลัวว่าท่านเป็นห่วง แต่เธอแค่อยาก
มีคนพูดคุยด้วยเท่านั้นเอง... อยู่ที่นี่เธอเหงามากเหลือเกิน
เสียงโทรศัพท์ในคฤหาสน์ของดีกาลีโนดังขึ้น เทียร์่าผ่านมา
พอดีเลยรับสาย

“สวัสดีค่ะ”

“พี่เทียร์่าเหรอคะ”

“ใช่” เทียร์่ากักฟันแน่นรู้ว่าปลายสายคือใคร

“โมนาเองค่ะพี่ ขอสายพอหน่อยได้ไหม?”

“ฝันไปเถอะ อยู่ที่นี่สบายแล้วนี่ ไม่ต้องโทรมาหาพ่ออีก
ออกไปจากที่นี่ก็ดีแล้ว อยู่ที่นี่ไม่เคยทำประโยชน์อะไรให้กับ
ตระกูล พ่อคงไม่อยากเอาแกไปออกหน้าออกตาหรอก ลูกเมีย
น้อยอย่างแกสมควรเป็นนางบำเรอให้ตระกูลอัลเลนโซ่อยู่แล้ว
ยังงี้ซาฟก็ไม่มีวันยอมแต่งงานกับแกหรอก ยัยโง่!” เทียร่าด่า
ทอจนหอบหายใจรัว เธอสะใจ ต่อให้ทำร้ายน้องสาวนอกไส้
ไม่ได้ แต่ทำให้มันเจ็บปวดได้ก็นับว่าคุ้ม โมนารักพ่อมากเจอ
คำพูดแบบนี้มีหวังคงร้องไห้ไม่หยุด

แก๊กรีก!

โทรศัพท์ถูกตัดสายไปแล้ว โมนามองมันน้ำตาไหลริน
พี่เทียร่าช่างใจร้ายนักทั้งๆที่เราทั้งสองคนต่างก็มีเลือดพ่ออยู่
เหมือนกัน อย่างน้อยหากไม่เห็นเป็นน้อง ก็ขอให้เห็นแก่ความ

เป็นคนบ้าง ร่างบอบบางทรุดกายลงกับพื้นชั้นเข้าชั้นชบหน้า
สะอื้นไห้

ทั้งกลัว เสียใจ และเจ็บปวด เธอคิดถึงพ่อ คิดถึงเจ้าตูบ
และคิดถึงทุกๆ คน ที่ดีกาลโน้มน้ำมากเกินไป

ซาฟลงจากรถหลังจากกลับจากทำงาน คือนั่งตั้งใจพาโม
นาออกงาน เธออยู่ที่นี้คงเหงามาก ชายหนุ่มก้าวขึ้นชั้นบน เห็น
ว่าที่เจ้าสาวกำลังกอดเข้าสะอื้น ชายหนุ่มก้าวเข้ามาหยุด
ตรงหน้าแล้วย่อกายลง

“โมนา คุณเป็นอะไร” เขาเรียกชื่อแล้วถาม

มือบางรีบปาดน้ำตาออกแล้วซ่อนสายตามอง เขาเข้ามา
เมื่อไหร่กันทำไมเธอไม่เห็นเลย นี่เขาเห็นหมดเลยใช่ไหมว่าเธอ
ร้องไห้ แล้วซาฟจะช่วยพ่อหรือเปล่า ไม่อยากให้เห็นเลย

“เปล่าค่ะ ไม่มีอะไร” คนตัวเล็กรีบปฏิเสธ “คุณมีอะไร
หรือเปล่าค่ะ”

“คืนนี้ผมต้องการให้คุณไปงานการกุศลกับผม..” เขา
บอกเสียงเบาปรายสายตามอง ไม่รู้จะปลอบใจยังไง ไม่เคย
แสดงความห่วงใยต่อเพศตรงข้ามเลย มันคงไม่จำเป็นหรอก
เขาไม่ได้มีเวลามากขนาดมานั่งดูแลผู้หญิงอ่อนแอคนหนึ่ง

“คุณจะพาฉันไปด้วยหรือคะ” หญิงสาวรู้สึกไม่แน่ใจ

“ใช่”

“ฉันคิดว่ามันคงไม่เหมาะมั้งคะ ฉันไม่เคยไปงานพวกนี้เลย”

“ไม่เป็นไรคุณไปกับผม ผมจัดการเอง”

สาวใช้นำชุดกลางคืนมามอบให้ตามคำสั่ง ชายหนุ่มเดินออกมาจากห้องเพื่อให้ช่างแต่งหน้าจัดการทำให้เธอสวยและเหมาะสม ไปงานดินเนอร์การกุศลกับเขาในค่ำคืนนี้

ร่างบอบบางในชุดเดรสลูกไม้สีชมพูยาวไล่ระดับ ผมถูกตัดหยิกเป็นลอนประดับด้วยมงกุฎขนาดเล็ก รองเท้าส้นสูงสีครีมมีโบว์ด้านหน้าประดับมุก สร้อยทองคำขาวจี้รูปดอกกุหลาบ เข้าชุดกับสร้อยข้อมือสีเดียวกัน โมนามองตนเองใน

กระจก รู้สึกประหลาดใจไม่น้อยกับสภาพตนเองในตอนนี้ ริม
ฝึปากสีโอรสเม้มสนิท ไม่แน่ใจสักเท่าไรรกับการไปงานครั้งนี้

“เสร็จแล้วคะคุณหนู ลงไปได้เลยนะคะ คุณชายท่านรอ
อยู่” สาวใช้บอก

เธอก้าวลงบันไดช้าๆ เพราะความไม่เคยชิน การแต่งกาย
เช่นนี้ไม่ถนัดเอาเสียเลย เสียงฝีเท้ากระทบหินอ่อนดังกึกก้อง
มา เจ้าของคฤหาสน์หันมองดวงตาเรียวคมหรือลง หัวใจเต้น
หนักขึ้น ซาฟขววดคิ้วเล็กน้อย

คืนนี้... โมนาสวयरากับเจ้าหญิงในนิทาน

เขาพยายามละลายตาแต่ไม่อาจทำได้ มองภาพอัน
งดงามจนกระทั่งเจ้าหญิงในนิทานลงมายืดต่อหน้า ซาฟสูด

หายใจเข้าปอดแล้วปรับสีหน้าปกติ เขาไม่พอใจตนเองที่
พลั้งเพลออีกแล้ว

“ไปกันเถอะ เดี่ยวจะสาย” ชายหนุ่มบอกเสียงเรียบ แม้
ใจไม่ปกติก็ตาม

ร่างสูงใหญ่ในชุดสูททักซิได้สีดำเดินนำ โมนาเร่งฝีเท้า
ตาม น่าแปลกใจที่เขาไม่พูดอะไร คนขับรถเปิดประตูให้ซาฟน์
ก่อน จากนั้นจึงเป็นเธอ รถออกตัวไปอย่างช้าๆ ใช้เวลาเพียง
ไม่นาน มาถึงงานการกุศล ไฮโซตระกูลดังมากันอย่าง
หนาแน่นทีเดียว

งานนี้ไม่ใช่แค่มาอวดบารมีเท่านั้น แต่มีการจับคู่ผสม
รวมถึงการพูดคุยธุรกิจ ความจริงอัลเลนโซ่สามารถอยู่เมือง

หลงได้ แต่กลับย้ายมาที่เวนิชแทน เพราะวิวทิวทัศน์ที่
สวยงามรวมถึงความรู้สึกของมารดาซึ่งมีต่อเมืองนี้

เพียงแค่วิวของตระกูลอัลเลนโซ่มาจอดเทียบ ทุกคนต่าง
หันมาจ้องมองกันเป็นตาเดียวด้วยความสนใจ สาวๆในงาน
ทอดสายตามอง พวกเธอหวังแค่เพียงได้เห็นหน้าบุตรชายทั้งสี่
คนของตระกูลก็ยิ่งดี โมนาก้าวลงจากรถตามเขา ทว่ายังกล้าๆ
กลัวๆ เพราะไม่ค่อยสนิท ซาฟอดไม่ได้จึงช่วยเหลือ

“มานี่ ตามผมมา” เขาบอกแล้วยกแขนให้เธอควงเอาไว้

สามหนุ่มหล่อของตระกูลเดินนำพี่ชายเข้าไปด้านในงาน
โดยที่มีสาวๆ เดินล้อมหน้าล้อมหลังด้วยความอยากใกล้ชิด
สนิทสนม ซาฟเหลือบมองคู่ตนเองบ่อยครั้ง เกรงเธอกลัว

เพราะไม่เคยออกไปไหน แยกสาวไฮโซเริ่มบ้องปากซุบซิบ สีน
หน้าบ่งบอกถึงความอิจฉา หากซาฟควงผู้หญิงหน้าตาซีเหร่
กว่าพวกเธอมันคงไม่เป็นปัญหา แต่กลับควงสาวสวยมานาน

เที่ยวร่ำกัณฑ์แน่นด้วยความริษยา เห็นน้องสาวควง
บุตรชายคนโตของตระกูลอัลเลนโซ่เข้ามาในงาน เธอจ้องมอง
แล้วหันเหความสนใจไปที่น้องชายอีกสามคนซึ่งกำลังพูดคุย
อยู่ ร่ำอวบอ้อมก้าวยาวไปหาทั้งสามทันที

“สวัสดีค่ะ” เธอทัก สามหนุ่มหันมอง

“ครับผม” เซย์ตอบ

เทียร่ายิ้มกริ่มเลือกไม่ถูกเลย ไม่เป็นไรใครสักคนในสาม
ก็เพียงพอแล้วสำหรับคำคืนนี้ พวกเขาหล่อเหลาไม่แพ้พี่ชาย
คนโตเลย

“ฉันชื่อเทียร่า นะคะ เป็นพี่สาวของโมนาวาที่เจ้าสาวของ
พี่ชายคุณไงคะ”

“แล้วยังไง!” เซ็ทย้อนถามเสียงแข็ง

“เปล่าค่ะ ฉันก็แค่อยากรู้จักพวกคุณไว้แค่นั้น”

“ยินดีที่ได้รู้จักนะคะครับ ผมไซน์ลูกชายคนที่สองครับ” เขา
บอกแล้วยิ้มให้เธอ

“ผมเซย์น้องคนสุดท้องครับ”

“ยินดีที่ได้รู้จักพวกคุณนะคะ”

ไซน์หันไปมองเซ็ทน้องชายที่ยืนหน้าโรงโสมบารมณอยู่ข้างๆ ดูเหมือนเซ็ทไม่ค่อยชอบเที่ยวร่ำลักเท่าไรหรอก อย่างไรก็ตามก็เป็นหุ่นส่วนของตระกูล แกมยังเป็นพี่สาวพี่สะใภ้ก็อีก ถือเป็นการเสียมารยาท

“เซ็ท คุณเที่ยวร่ำมาทักทายนายจะหันหน้าหนีอยู่อย่างนั้นแหละ” ไซน์เริ่มปรามน้อง

“ผมรู้จักกับผู้หญิงคนนี้อีกรอบแล้วล่ะครับพี่ไซน์ และผมก็ไม่อยากรู้จักกับเธออีก”

เอาอีกแล้ว... ปากคอเลาะร้ายของเซ็ทเริ่มทำงานอีกแล้ว ไซน์สันติระกับท่าทางของน้องชายด้วยความปวดหัว

“ผมขอโทษแทนน้องด้วยนะครับ เจ้าเซ็ทเป็นแบบนี้
แหละครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ เทียร์่าไม่ถือ” เทียร์่าบอกปราบสายตามอง
มาที่เซ็ท

“ผมขอตัวก่อนนะพี่ไซน์” เซ็ทเดินแยกตัวออกจากวง
สนทนาทันที

เซย์เดินตามพี่ชายคนที่สาม เขาเห็นสีหน้าท่าทางของพี่
เลยทำให้รู้สึกกังวล บางทีพี่อาจเคยมีเรื่องบาดหมางกับผู้หญิง
ชื่อเทียร์่า

“พี่เซ็ท”

“ว่าไง”

“พี่เป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมถึงได้ไม่ขอบคุณเชียร่า” เซย์

ถามเสียงเครียด

“เพราะผู้หญิงคนนั้น บังอาจก้าวล้ำเข้าไปในสุสานของ
แม่”

แววตาทั้งสองคนหม่นลง เมื่อนึกถึงแม่ของตนเองแม่ผู้
เสียสละ เพื่อปกป้องลูกและยอมหลับใหลไปตลอดกาล เซย์นึ่ง
จ้นไปชั่วครู่แล้วถอนหายใจออกมา

“แต่ตอนนี้คุณเชียร่าเธอก็ไม่ได้อยู่ที่ตระกูลอัลเลนไซ้
แล้วนี่ครับพี่”

“อืม แต่พี่ก็ไม่อยากให้พี่ไชน์ไปยุ่งกับผู้หญิงคนนั้นหรอกนะ”

“ทำไมล่ะครับ” เซย์ถามสีหน้ากังวล

“เพราะเธียร่าสลับตัวกับคุณโมนาเพื่อมาแต่งงานกับพี่ซาฟ แล้วเซย์คิดว่าพี่ซาฟจะปล่อยผู้หญิงอย่างเธียร่าให้ลอยนวลเหรอ สองคนนั้นคงไปถึงไหนแล้ว” เซย์ระบายลมหายใจ “แถมยังไม่ยอมไปไหน จะเกาะติดน้องสาวอยู่ที่คฤหาสน์พี่ซาฟอีก เซย์มองไม่ออกหรอกว่าผู้หญิงแบบเธียร่าเป็นคนแบบไหน”

เซย์คิดตามคำพูดพี่ชาย แค่มองสายตาทำทางก็พอรู้แล้วว่า
พี่เขยร่าต้องการอะไร ดูท่าอยากจับใครสักคนในตระกูลเป็น
สามีแน่

“ผมเข้าใจแล้วครับพี่เซย์ท”

โมนาหายใจไม่ทั่วท้อง เมื่อมองเห็นพี่สาวของตนเองมา
ร่วมงานนี้ด้วย เธอรู้สึกว่สายตาของพี่ช่างน่ากลัวเสียจนใจ
สั่นไปหมด หวังแค่พี่เขยร่าคงไม่ทำอะไรเธออีก

ซาฟลงมือโมนาเพื่อร่วมวงกับน้องชาย น้องยังไม่เคย
พูดคุยกับว่ที่เจ้าสาวของเขาเลย

“วันนี้คุณโมนาสวยมากเลยนะครับ” เช็ตเอ่ยชม

โมนาขัดเขินไม่รู้ว่าควรทำตัวเช่นไร ไม่คุ้นเคยกับอะไร
แบบนี้ เธอสบตาเช็ตครู่หนึ่งแล้วรีบหลบ

“ขอบคุณค่ะ” เธอตอบขณะหลบตามองพื้น

ไซน์มองเห็นพี่ชาย เขารีบขอตัวออกมาจากวงสนทนา
กับเทียร์รา แล้วถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่เมื่อความอึดอัดที่
มีหมดสิ้นไป สีหน้าของเทียร์ราบอกให้รู้เธอต้องการอะไร

“ว้าว! คุณโมนาสวยมากเลยนะครับ ผมเพิ่งได้เห็นชัดนี้
แหละ” ไซน์ชมเปราะแล้วยิ้มออกมา

“ขอบคุณค่ะ”

เทียร่ากัดฟันมือกำแน่นด้วยความริษยา น้องเธอถูก
หนุ่มๆ อัลเลนโซ่รุมล่อมไว้อีกแล้ว ทำไม! ทำไม! ต้องเป็นโม
นาต้องเป็นอีลูกเมียน้อยที่เธอรังเกียจด้วย

เสียงรถมาจอดเทียบหน้างานอีกคัน ชายชราเดินลงมา
พร้อมกับบุตรสาวท่าทางสง่า เวณาพยุงบิดาเข้ามาในงาน โม
นาเหลือบมองบิดาน้ำตาคลอ รีบวิ่งเข้าหาด้วยความคิดถึง

“พ่อคะ!” โมนาร้องเรียก

“โมนาลูก”

ร่างบอบบางโผล่เข้ากอดบิดาแน่น น้ำตาไหลอาบแก้ม
เซโตะลูบศีรษะบุตรสาวแผ่วเบา เพื่อเป็นการปลอบโยน เวณา

มองดูน้องด้วยความสงสาร ผู้คนในงานเริ่มให้ความสนใจ หัน
มองภาพตรงหน้าด้วยความประทับใจ

“เข้าไปในงานก่อนนะลูก” เซโตบอกพร้อมกับจูงมือ
บุตรสาวเข้ามาในงาน

เซโตเดินมาหยุดตรงหน้าซาฟ ชายชราส่งบุตรสาวตนเอง
ให้กับเขา ชายหนุ่มรู้สึกแปลกใจแต่ยินดีรับมาไว้ มือบางถูก
เกาะกุมโดยมือของเขา

“ฝากลูกอาด้วยนะซาฟ โมนาค็เป็นเด็กน่าสงสาร..”

“ผมจะพยายามครับ” เขาตอบเสียง

เทียร่ามองบิดาและพี่สาวตนเอง แล้วตัวตมมองโมนา เห็น
ที่ต้องทำอะไรสักอย่าง ให้โมนาไม่สามารถเผยหน้าออกงาน
สังคมได้อีก

เทียร่ารีบสร้างเดินมาหาบิดา ก็แค่ต้องการอยู่ในวง
สนทนากับตระกูลอัลเลนโซ เวลามองคุณน้องสาวอย่างรู้ทัน

“พ่อคะ” เทียร่ารีบแทรกเข้ามา

“เทียร่ามานานหรือยัง ทำไมมาก่อนพ่อ”

“สนุกค่ะ ยิ่งได้คุยกับหนุ่มตระกูลอัลเลนโซยิ่ง สนุกเข้า
ไปใหญ่เลยคะ” เทียร่ายิ้มกว้าง

เวนามองดูท่าทางน้องสาวตัวเองด้วยสายตาไม่พอใจ
เกิดมาในตระกูลผู้ดีทำไมทำตัวหว่านเสน่ห์ราวกับผู้หญิงที่ยืน
กัว๊กมือเรียกผู้ชายอยู่ข้างถนน

“โมนาลูกสบายดีใช่ไหม” เซโตหันมาให้ความสนใจ
บุตรสาวคนสุดท้ายท้องต่อ

คนตัวเล็กซ่อนสายตามองซาฟ สีหน้าเขาไม่บ่งบอก
ความรู้สึกใด เธอรู้ดีว่านี่เป็นนิสัยส่วนตัวของเขา

“สบายดีค่ะพ่อ คุณซาฟดูแลหนูดีมากเลย” เธอตอบ
เสียงแผ่ว

“แค่นี้พ่อก็สบายใจแล้ว”

เซเตหันไปสบตากับซาฟอีกครั้ง แล้วยิ้มกว้าง

“อาหวังว่าซาฟจะเลือกโมนาเป็นเจ้าสาวนะ”

เทียร์่าหันไปสบตาน้อง สายตากร้าวของเธอทำให้โมนา
ตัวสั่น จะได้รับความรักจากทุกคนไปถึงไหน ทำไมต้องมีคน
คอยเอ็นดูยัยเด็กขี้แยแบบนี้ด้วย เวน่าเห็นสายตาเทียร์่าเลย
ก้าวมายืนด้านหน้าเพื่อให้หยุดทำสีหน้าแบบนั้นใส่โมนา แล้ว
ลากน้องแม่เดียวกันออกมา

เซติมองบุตรสาวคนโตด้วยความไม่เข้าใจ แล้วละความ
สนใจไปที่บุตรสาวคนเล็ก และหนุ่มๆ ในตระกูลอัลเลนซ์ต่อ

“แกเป็นบ้าอะไรเทียร์่า!” เวน่าตวาดน้องสาวลั่น

“อะไรพี่เวณา เทียร่าไม่เข้าใจ”

“แกคิดจะทำอะไร พี่ขอเตือนอย่าได้สร้างความวุ่นวาย
ให้กับตระกูลเด็ดขาด เราต้องได้เงินก้อนนั้นมา!”

“ใครจะสน ในเมื่อตระกูลดีกาลโนไม่เคยสนเทียร่าอยู่
แล้ว พ่อก็เอาแต่รักยัยเด็กนั่น ทำไมเทียร่าจะต้องสนใจว่า
ตระกูลจะรอดหรือไม่!” เทียร่าย้อนพี่สาว

เพียะ!

มือฟาดลงบนใบหน้าน้องสาว เทียร่าหันมาจ้องมอง
พี่สาวสายตาก้าว ตบอีกแล้ว ทำไมกัน! แต่เธอต้องการ
ความสุขสบายมันผิดหรือไ้

“โมนายังทำตัวมีคุณค่ามากกว่าแกเสียอีก ถ้ามันหนัก
หนาก็ออกจากตึกกาลโนไปซะอย่าได้มาสร้างความเดือดร้อน
ให้กับตระกูลอีก ความอิจฉาริษยาของแกมันน่ารังเกียจ!” เว
น่าต่อน้ำตาคลอ

“พี่... ทำไมพี่ต้องทำกับैयाแบบนี้ด้วย”

“เก็บเอาคำพูดพี่ไปคิดให้ดีैया อย่าทำตัวอิจฉาริษยา
น้อง มันไม่ใช่สิ่งที่คนเป็นพี่ควรทำ ถึงแม้โมนาจะไม่ใช้
สายเลือดเดียวกับเราทั้งหมด แต่โมนาก็มีเลือดพ่ออยู่ครึ่งหนึ่ง
ยังไงโมนาก็ยังเป็นน้องของเราอยู่ดี”

เที่ยวร่ำเก็บความเจ็บแค้นกัดฟันแน่น เธอไม่เคยคิดว่าโมนาเป็นน้อง ยัยเด็กนั้นเป็นแค่ลูกนอกคอกที่พ่อเอามาเลี้ยงเท่านั้น พี่ไม่มีวันเปลี่ยนความคิดเธอได้เด็ดขาด

คนเป็นพี่มองคูสีหน้าน้องอีกครั้ง เห็นสงบลงเลยปลิกตัวห่างออกมา เธอหวังว่าสิ่งที่พูดไป คงทำให้คิดได้บ้าง

เสียงโฆษกประกาศเปิดงานเชิญชวนแขกให้ก้าวสู่ฟลอร์เต้นรำ ซาฟมองคู่ควง แล้วกวาดมองทางน้องชายเห็นแต่ละคนมีสาว ๆ เข้ามาล้อมหน้า ล้อมหลังเพื่อรอเต้นรำด้วย

เที่ยวร่ำกลับจากด้านนอก มองเห็นซาฟยืนเคียงน้อง ในเมื่อเข้าข้างกัน เธอจะทำให้ซาฟหันกลับมามองอีกครั้ง แง่

เขามาจากโมนาให้ได้ ร่างอวบกรีดกรายเข้ามาหาแล้วยิ้ม
ยั่วยวน

“คุณซาฟไปเต้นรำกับเทียร์่าได้ไหมคะ”

“ไม่ละครับ ผมไม่ชอบเต้นรำ”

เทียร์่าหน้าตึงไปกับคำปฏิเสธของซาฟ รีบหันไปทางไซน์
เพื่อแก้เก้อให้ตนเอง

“คุณไซน์ไปเต้นรำกับเทียร์่าซักเพลงได้ไหมคะ?”

“ไม่ละครับ ผมเองก็ไม่ค่อยชอบเท่าไร รอเซ็ทกับเซย์
ดีกว่าไหมครับ” ไซน์แนะนำ

ซาฟกุ่มมือบางแล้วรั้งให้เธอออกมา โมนาคระหนกกับ
สถานการณ์ปัจจุบันทันด่วนเช่นนี้

“จะทำอะไรคะ”

“เดินร่ายังไงล่ะ”

“แต่ว่าคุณบอกว่าไม่ชอบเดินร่ายังไงล่ะคะ!”

“ผมไม่ชอบเดินร่าเฉพาะกับบางคน แต่ผมชอบเดินร่ากับ
คนที่ผมต้องการ ”เขาบอกพลางกุ่มมือเธอไว้แล้วใช้อีกมือโอบ
เอวบาง จากนั้นจึงเคลื่อนเท้าไปตามจังหวะดนตรี เธอจำใจ
ยอมรับขยับกายตามจังหวะโดยมีซาฟเป็นผู้นำ

เทียร่าวัดสายตามองยิ่งชิงชัง ปฏิเสธบอกว่าไม่ชอบแต่
กลับไปออกไปเดินรำกับโมนา แล้วแบบนี้จะให้ญาติดีกันได้
ยังไฉ

โซนี่เหลือบมองแววตาพี่สาวมองน้องสาว มั่นใจว่ากังวล
แววตาของเทียร่าช่างน่ากลัวนัก ไม่นานทั้งคู่ก็ออกมาจากฟอร์
โซนี่เลยขอแทนพี่ชายคนโต โดยการจ้องตัวคนสวย โมนา
เหลือบมองเขา ซาฟพยักหน้าช้าๆ เป็นเชิงอนุญาต

เขาอยากเห็นโมนาร่าเรื่งบ้าง ทุกวันเห็นแต่สีหน้าอมทุกข์
ระยะเวลาสองเดือนจะทำให้ทั้งเขาและเธอสามารถเข้าใจซึ่ง
กันและกันได้ลึกซึ้งมากกว่านี้ นั่นหมายถึงการที่โมนาจะต้อง
รู้จักกับน้องชายเขาทุกคนด้วย

“หนักใจไหมครับที่ต้องมาแต่งงานกับพี่ชายของผม”

ไชน่าถามขณะเดินร่ำ

“ค่ะ” เธอตอบเสียงเบา

“พี่ชายเป็นคนนึงๆ แต่ก็เป็นคนใจดีมากเลยนะครับ

คุณจะมีความสุขหากได้แต่งงานกับพี่ของผม”

“ค่ะ”

ชายหนุ่มยิ้มออกมา อยากรู้พี่ชายต้องทำอะไรกับ

ผู้หญิงนิสัยเช่นไฉนา เธอคู่อ่อนหวาน น่ารักแต่ซุกซน

หวาดระแวง แล้วเทพบุตรน้ำแข็งที่ใครว่ามีหน้าเดียววางตัว

ยังงั้นกันนะ ซักสนุกแล้วสิ สองคนนี้จะได้ลงเอยกันหรือเปล่า

หนอ

ไซน์พาตัวหญิงสาวมาส่งให้พี่ชายแต่น้องคนที่สามก็มา
จงด่วนไปอีก พอโมนากลับมา น้องคนที่สี่ก็ลากเธอออกไป
เดินรำอีกครึ่ง พอจบ โมนาเลยได้พักมายืนข้างซาฟเช่นเดิม

“เป็นยังไงบ้างครับ เหนื่อยไหม” ซาฟหันมาถาม

“นิดหน่อยค่ะ ฉันขอออกไปนั่งพักที่สวนได้ไหม” หญิง
สาวถามแล้วมองหน้าเขาเพื่อขอให้อนุญาต

“ได้สิ ผมไปด้วยนะ”

สองคนเดินเคียงกันมาถึงสวนหย่อม เซโตมองภาพนั้น
ด้วยความดีใจเช่นเดียวกับเวนา ไม่แน่ว่าเงินกู้ที่กำลังจะอนุมัติ
อาจมากตามจำนวนที่ดีกาลโน้ตต้องการก็เป็นได้

ริมฝีปากหนาอวบอิ่มแน่น จ้องมองทั้งคู่ด้วยสายตา
ไม่พอใจแต่ต้องเก็บซ่อนมันเอาไว้ เธอจะไม่แสดงสีหน้า
ออกมาให้พี่สาวคนโตเห็นอีก หากทำอะไรคงทำลับหลัง ต้อง
กำจัดน้องต่างมารดาเช่นโมนาให้ได้

“เหงื่อออกนิดหน่อย รอที่นี้ก่อนผมไปหยิบน้ำมาให้”

ซาฟเดินเลี้ยวออกมา ไม่ทันห้ามปราม

เทียร่าเห็นซาฟเดินเข้าไปด้านใน เธอเลยรีบมายังสวน
ด้านหลัง สายตาก้าวร้าวมองน้องสาวต่างมารดา โมนาหัน
หลังยืนวาบทั้งกาย หันมองเห็นพี่สาวไม่ทันได้อำปากกลับถูก
กระชากลากออกไปยังมุมมืดสนิท เทียร่าผลักน้องสาวจนติด
กำแพงแล้วจ้องมองแววตาเคียดแค้น

“แกอีลูกเมียน้อย กล้าเสนอหน้ามาเยอะเย้ยฉันหรือ!”

“เปล่าจะคะพี่เทียร์...” เธอบอกน้ำตาคลอ

เพียะ!

มือฟาดลงบนใบหน้าน้องด้วยแรงโทสะ ใช้มือจิกเส้นผม
จนแขนหงาย มือบางรีบกำผมตัวเองแน่นเพื่อบรรเทาความ
เจ็บปวด

“พี่เทียร์ โมทนาเจ็บคะพี่...”

“เจ็บแค่นี้ยังน้อยไป ฉันบอกแกแล้วใช้ไหมว่าให้ออกไป
จากตระกูลอัลเลนโซ่ทำไมแกไม่เชื่อฉัน!”

“ถ้าโมนาออกไป พ่อต้องลำบากนะคะ”

เสียงกร่ำกรวดดังแว่วเข้ามาในหู สามพี่น้องที่ยืน
พูดคุยกับสาวอยู่ด้านหลังสโมสรที่จัดงาน ทุกคนงุนงงกับเสียง
ที่เกิดขึ้น

“ใครมาทะเลาะกันแถวนี้พีไซน์” เซย์ถามพี่สาวนางๆ

“ไม่รู้ไปดูกันเถอะ”

สามพี่น้องเดินลัดเลาะไปตามเสียงระฆังและเสียงตวาด
ที่น่ากลัว ทุกคนยืนนิ่งอยู่กับที่ เมื่อแสงสลัวส่องไปยังเจ้าของ
ร่างอวบอัดกับสาวหน้าตาสวยราวกับเทพธิดา

เหียวร่ากั๊ดฟันแน่นแล้วออกแรงที่มีผลึกหญิงสาวจนล้มลง
ไปกองกับพื้น หัวเข้าเธอกระแทกจนมีเลือดสีแดงสดไหล
ออกมา ร่างอวบอัดลงไปซ้ำ

แค่วีก!

เทียราจัดการฉีกเสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่ของหญิงสาวจนขาด
วิน กระจกบราเซี่ยออกมาแววตาโหดเหี้ยม สิ้นหน้าพอใจกับ
การกระทำอันป่าเถื่อนของตนเอง

“แกจะต้องอับอาย ไม่มีหน้าออกงานสังคมได้อีก ฉันจะ
ให้แกเหลือแต่ตัว ไม่กล้าออกไปไหนอีกลูกเมียหน่อย!”

“พี่ย่าทำโมทนา ฮือๆ พี่ย่า...” เจ้าร่างบอบบาง
สะอื้นให้ ยกมือปกป้องตนเองจากการทำร้ายของพี่สาวแต่ไม่
เป็นผลเมื่อเรียวแรงเธอน้อยกว่ามาก

มือเทียร่ายกขึ้นหมายฟาดลงบนใบหน้าน้องสาวอีกครั้ง
แต่กลับถูกจับไว้ เทียร่าหันมองผู้มาเยือน เธอชะงักอ้าปากค้าง
ด้วยความตกใจ เช้ทกระซากร่างเธอแล้วเหวี่ยงไปกองกับพื้น

ซาฟวิ่งออกมาด้านนอกเพราะน้องชายวิ่งไปตามในงาน
ภาพตรงหน้าทำเอาพูดไม่ออก ชายหนุ่มรีบถอดสูทตัวเองคลุม
ร่างบอบช้ำเอาไว้

โมนาเหลือบมองเขา โผเข้ากอดปล่อยโฮด้วยความ
เจ็บปวด พี่สาวทำร้ายเธอได้ลงคอราวกับไม่ใช่สายเลือด
เดียวกัน ซาฟซ้อนร่างคนเจ็บไว้ในอ้อมแขนพาเดินไปที่รถ

“ไซน์...จัดการเรื่องทางนี้ให้พี่ด้วยนะ”

เทียร่ารีบพยุงกายขึ้นมาริมฝีปากอวบอ้อมกำลังสั่น มอง
รอบกายผู้คนกำลังมุงดู ต่างมองว่าเธอเป็นคนผิดทำร้าย
น้องสาวตัวเอง เซโตและเวน่าเข้ามาในเหตุการณ์ด้วย

“พ่อ!” เทียร่ารีบวิ่งไปกอดบิดาแน่น

“เกิดอะไรขึ้นเทียร่า!”

“โมนากับหนูทะเลาะกันค่ะ”

“ทะเลาะกันเรื่องอะไรลูก?”

“โมนาต่อว่าเทียร่าไม่ให้ยุ่งกับคุณซาฟค่ะพ่อ เทียร่าแค่
เห็นว่ายังงี่เง่าคุณซาฟก็จะมาเป็นครอบครัวเดียวกับเราแล้ว

ก็เลยไปทำความรู้จักกันมากหน่อย น้องคงหึงถึงได้ตบ

หน้าเทียร์ว่า” เธอโกหกคำโต

“อะไรนะ ทำไมโมนาทำแบบนั้น ปกติน้องไม่ใช่คนแบบ
นั้นนะลูก” เซโตบอกราวกับไม่เชื่อว่าโมนาจะทำเช่นนั้น เขา
รู้จักนิสสัยลูกสาวคนเล็กดี

“น้องคงหึงคะพ่อ เทียร์ว่าแค่ปลั๊กน้องออกไปแต่น้องกลับ
ล้มลงไป เทียร์ว่าไม่ได้ตั้งใจนะคะพ่อ”

หนุ่มสามคนยืนนิ่ง มองดูคนโกหกด้วยความสนใจ ไม่
อยากเชื่อว่าคุณหนูโมนา มีพี่สาวใจคอโหดร้ายถึงเพียงนี้ ไม่
อยากไปยุ่งเรื่องในครอบครัว ขอไม่เปิดปากพูดเรื่องที่เห็น ขอ
เพียงแค่ผู้หญิงที่ชื่อเทียร์ว่าไม่มาวุ่นวายกับพวกเขาอีกพอ

“กลับบ้านกันเถอะ” ไซน์บอกน้องๆ

เที่ยวร่ำริบวิ่งไปตักหน้าสามหนุ่ม เธอสนใจไซน์เป็นพิเศษ
เพราะเขาพูดคุยกับเธอมากที่สุด และมีทีท่าว่ายอมโอนอ่อน

“เราสองคนควรทำความรู้จักกันมากกว่านี้นะคะ คุณ
ไซน์”

ไซน์กระตุกมุมปาก ใครอยากรู้จัก แต่นี้ก็เกินพอ

“คุณอา...” ชายหนุ่มเดินไปหาเซโต

“ว่าไงไซน์”

“ตระกูลอัลเลนโซ่ขอรับคุณหนูโมนาเป็นสะใภ้แค่เพียง
คนเดียววนะครับ ไม่ต้องยัดเยียดลูกสาวคนไหนมาให้ทางเราอีก

เพราะพวกผมสามคนจะไม่ขอรับเด็ดขาด ย้านะครับไม่ขอรับ
เด็ดขาด” เขายืนยันเสียงหนักแน่นแล้วยิ้มกว้าง

“โดยเฉพาะคนที่สองผมไม่ขอรับเด็ดขาด ถ้าไม่ต้องมา
เสวนาด้วยจะยิ่งดีมากเลย” เชื้อทสมทบ

น้องคนสุดท้ายของหัวเราะก๊าก แล้วรีบเดินออกจากการงาน
โดยพี่ๆ ตามมาทีหลัง เทียร่ายืนจ้องน้ำตาคลอ บ้าที่สุด! ทุเรศ
ที่สุด! เธอจะต้องแก้แค้นพวกอัลเลนให้ได้ที่กล้ำมาปฏิเสธ
คนอย่างเธอ

“กรีด!” เธอหวีดร้องพร้อมกับกระที่บเท้าเต้นเร่าๆ ด้วย
ความไม่พอใจ

เวณามองหน้าน้องสาว เธอเพิ่งตกเตียงเหวี่ยงไปไม่กี่
ชั่วโมงที่ผ่านมา แต่น้องสาวกลับแผลงฤทธิ์จนน่าอัศจรรย์มาก
ขนาดนี้ พ่ออาจเชื่อคำพูดของน้องสาว แต่สำหรับเวณาแล้วมัน
เป็นไปได้

“กลับบ้านกับพี่ เทียร์!”

เธอรีบเข้าไปกระซอกน้องสาวให้เดินตามไปที่รถคันที่ เซ
โตรีบเดินตามบุตรสาวทั้งสองไปความเงิบเกิดขึ้นในรถ ชาย
ชราถอนหายใจกับอาการของบุตรสาวสองคน

“เกิดอะไรขึ้นเวณา ทำไมลูกต้องรุนแรงกับน้อง”

“พ่ออย่ามาถามหนูดีกว่า ถามเทียร์เถอะว่าไปทำอะไร
ดำๆ ไว้!”

“เห็ยร่าไม่ได้ทำอะไรสักก่น้อย ทำไมพืต้องพูดแบบนี้!”

“แกอย่างโดนตบอีกฉาดหรือยังงิ!”เวน่าตวาดเสียง

กร้าว

เซโตมองดูด้วยความไม่เข้าใจ เกิดอะไรขึ้นกันทำไมทั้ง
สองถึงได้มาทะเลาะกันแบบนี้

“พ่อไม่เข้าใจลูกเป็นอะไรทำไมต้องมาทะเลาะกันด้วย”

“ผู้หญิงขี้ฉ้อฉน ฉ้อฉนได้แม้กระทั่งน้องตัวเอง ทำตัวไร
มารยาทไม่อับอายคนอื่นบ้างหรืองิ ถึงได้ไปตบตีทำร้ายน้อง
ตัวเองในงานการกุศลแบบนี้!”

“พืพูดอะไรอย่ามากล่าวหากันนะ”

“กล่าวหาเธอแล้วฉันจะคอยดูกล้องวงจรปิด ถูก
ตรวจสอบเมื่อไหร่ก็ได้เป็นข่าวใหญ่แน่!”

เทียนร่าหน้าซีดเผือดหันมองบิดา เธอไม่รู้เลยว่าที่นั่นติด
กล้องวงจรปิดไว้ด้วย จะทำยังไงถ้าหากถูกเปิดเผย ต้องถูก
รังเกียจจากสังคมแน่ๆ

“แล้วจะทำยังไงดี... พ่อคะหนูจะทำยังไง” เธอถามน้ำตา
คลอ

“หมายความว่ายังไงเทียนร่า หากลูกไม่ได้ทำอะไรผิด
ทำไมลูกต้องกลัว”

“เพราะทำผิดนะสิคะพ่อ แทนที่โมทนาจะตบเทียนร่า สงสัย
จะเป็นเทียนร่ามากกว่าที่ซ้อมน้องไม่หยุดแบบนั้น!”

ชายชราชะงักมองบุตรสาวคนรองแววตาสะท้อนความ
เจ็บปวด เทียร่าเฝ้าริมฝีปากแน่นด้วยความกังวลกับภาพที่ใน
กล้องวงจรปิดนั้น

“ลูกทำนองแบบนั้นทำไมกันเทียร่า...” เซโตถามบุตรสาว
เสียงเครียด

“หนูเกลียดมันใจพ่อ เกลียดที่มันได้ทุกอย่างไปไม่เว้น
แม้แต่ผู้ชายที่หนูต้องการ!”

เซโตง้างมืออยากตบสักทีให้ลูกได้คิด เทียร่าหันหนี
หลับตาแน่นด้วยความกลัว แต่เขากลับลดมือลงกลักรื่น
ความเจ็บไว้ในใจ ใครจะรู้ว่าคนเป็นพ่อรู้สึกอย่างไรกับการที่
ลูกเกลียดกันแบบนี้

“เป็นพี่น้องกันไม่ควรที่จะทำร้ายกันเอง ทำไมลูกถึงไม่เห็นใจน้อง น้องเสียสละทำเพื่อตระกูล ทำไมลูกยังไปทำร้ายน้องเพียงเพราะตัวเองไม่ได้สิ่งที่ต้องการแบบนี้เชียร่า ลูกกลายเป็นคนชั่วฉฉฉฉไปตั้งแต่เมื่อไหร่”

“พ่อไม่มีสิทธิ์จะมาพูดแบบนี้ ทุกอย่างมันเกิดขึ้นเพราะพ่อนั้นแหละ พ่อรักมันมากกว่าหนู พ่อไม่เคยสนใจหนูเลย เอาแต่ไ้มันอยู่นั้นแหละ!”

ชายชรามองบุตรสาวด้วยความเสียใจ เพราะร่างกายโมนาค่อนข้างอ่อนแอเขาถึงต้องดูแลและเอาใจใส่เป็นพิเศษ แต่เชียร่าและเวน่าทั้งสองคนโตพอที่จะดูแลตัวเองได้ เขาถึงปล่อยให้ทั้งสองจัดการชีวิตตนเอง ไม่คิดเลยว่าการกระทำแบบนี้จะสร้างบาดแผลให้กับเชียร่า

“พ่อขอโทษลูก...”

“พ่อไม่ต้องมาขอโทษหนูหรอกค่ะ เพราะมันสายไปแล้ว
หนูไม่มีวันยอมให้โมณามีทุกอย่างเหมือนหนูได้หรอกค่ะหากพ่อ
ไม่ชอบใจก็ขัดขวางหนูสิคะ ถ้าไม่อย่างนั้นหนูจะทำตามวิธีที่
หนูต้องการเท่านั้น!”

“แกก็ทำตามวิธีที่แกต้องการไปเถยร่า พี่ก็จะทำตามที่พี่
ต้องการเหมือนกัน!” เสียงเวร่าแทรกมาแววดากร้าวส่งมาที่
น้องสาว

ซาฟวางร่างบอบบางลงบนโซฟา เขารีบจับที่อกขวา
เรียวยกขึ้นเพื่อมองดูแผลที่หัวเข่า เลือดกำลังไหลออกมา โม

นากัดริมฝีปากน้ำตาไหลอาบแก้ม เธอแอบอายเสียหน้า ถ้าหาก
เขาไม่มาอ้อมออกจากงาน เธอเองคงนั่งอยู่ตรงนั้นไม่กล้าไป
ไหน

“เจ็บไหม?”

“ไม่ค่ะ” เธอตอบเสียงสั้น

ซาฟซ็อนสายตามอง รู้ว่าอีกฝ่ายเสียใจมาก เขาปลอบใจ
ใครไม่เป็น ไม่เคยทำเช่นนั้น และไม่รู้ด้วยว่าต้องทำอย่างไรด้วย
คงทำได้แค่เพียงดูแลให้หายเจ็บทางกายเท่านั้น

“เดี๋ยวคุณอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เรียบร้อย แล้วผมจะ
ได้พยายามให้เข้าใจไหม”

“ค่ะ”

ซาฟอุ้มคนเจ็บวางไว้ในอ่างน้ำ หญิงสาวเหลือบมอง
อยากเอ่ยปากให้ออกไป แต่ไม่กล้ากลัวถูกเขาต่อว่าอีก เพราะ
เธอรู้ว่าตนมาที่นี้ในสถานะอะไร ชายหนุ่มเห็นสายตาเลยพอ
เคาได้ ก้าวออกจากห้องน้ำแล้วปิดลง จากนั้นจึงเรียกสาวใช้
ให้จัดการแทน

ร่างสูงใหญ่เดินทอดน่องเรื่อยเปื่อย สายตาเหม่อมอง
โอเอซิสอ้อมกอดแห่งมารดา แสงจากโคมไฟด้านในส่องสลัว
ทำให้ดูสวยงามนัก หิ่งห้อยออกมาเต้นรำเหนือผิวน้ำ รอบ
ต้นไม้ให้แสงสีส้มอ่อนแสนสวยงาม ผู้หญิงที่เขาได้พบวันนั้น
เธอเป็นใครเขาควรจะลืมเรื่องนั้นออกไปจากใจได้แล้ว ซาฟ
เดินเข้าไปด้านใน สายตาจ้องมองไปยังหลุมศพของแม่ ไม่เคย

คิดเข้ามาในนี้อีกเลย เพราะรังแต่จะสร้างความเจ็บปวดเพิ่ม
ให้กับตนเอง

มือแตะลงบนป้ายหลุมศพ กล้ากลืนน้ำตาเอาไว้ไม่ให้
ไหล เขาต้องเข้มแข็งเก็บความรู้สึกที่มีทั้งหมดไว้ตลอดมา เพื่อ
เป็นเสาหลักให้น้องๆ ทั้งหมด แม้เสียใจเรื่องแม่มากเพียงใดก็
ตาม

เรื่องโศกนาฏกรรมทำให้เขาคิดมากไม่น้อย เพราะเธอเหมือนกับ
แม่มากเหลือเกิน ยิ่งได้ใกล้ชิดยิ่งรู้สึก ทั้งอ่อนโยน ไร้เดียงสา
และน่าสงสาร เขาจะใจร้ายทำร้ายเธอได้ลงคออย่างนั้นหรือ
เขาควรให้เวลากับเธอให้มากกว่านี้ ไม่ควรบังคับหรือฝืนใจใน
ทุกๆ เรื่อง บางทีอาจแยกห้องนอนกัน มันคงเป็นการดีกับสอง

ฝ่าย เพราะเขาเองก็ติดอัดทุกครั้งที่ต้องอดกลั้นเอาไว้ไม่ให้
เปลือยทำอะไรลงไป

ซาฟเดินกลับเข้าตัวคฤหาสน์ ขึ้นชั้นบนเปิดประตู
ห้องนอน เห็นเธอนั่งอยู่บนขอบเตียงก้มลงมองแผลตรงหัวเข่า
อยู่ รุดก้าวมายืนต่อหน้า โมทนาเงยหน้ามองสีหน้าหวาดหวั่น

“ผมจะทำแผลให้”

“ไม่เป็นไรค่ะ” เธอรีบปฏิเสธ

“อย่าได้อัดได้ไหมโมนา..” เขาบอกเสียงอ่อน แล้วนั่งลงบน
ขอบเตียงข้างกัน

คนถูกดูเจียบกริบ ซาฟให้สาวใช้นำอุปกรณ์ทำแผลมาให้
ล้างก้อนโตถูกนำมาชุบแอลกอฮอล์ล้างแผลแล้ววางมันลง
บนแผล โมนาแหม่มริมฝีปากเบิกหน้าเพราะเจ็บ ชายหนุ่มเปลือย
มองสีหน้าแววตา และท่าทางของเธอ เขากำลังเก็บเมมโมรี่มัน
ไว้อย่างไม่ทันรู้ตัว โมนา กำลังทำให้หวั่นไหว หากวันใดดี
กาลโน้ลล์ลงจริงๆ เขาคงไม่อาจแต่งงานกับเธอได้ เพราะเขา
ไม่อาจทำทุกอย่างตามใจตนเอง อัลเลนใช้สำคัญมากกว่า
ความสุขส่วนตัว

“เดี่ยวใส่ยาอีกขวดหนึ่งแล้วคุณไปนอนได้แล้ว คีนนี่ผม
จะไปนอนอีกห้อง” เขาบอกสีหน้าเรียบเฉย

เธอมองเขาด้วยความแปลกใจทำอยู่ๆ เขามีท่าที่แปลกไป หรือว่าเธอทำอะไรผิด หากนอนอีกห้องแล้วซาฟยังช่วยพ่อหรือเปล่า เพราะมันผิดข้อตกลงอย่างที่ยีกฝ่ายต้องการ

“คุณโกรธอะไรฉันหรือเปล่าคะ?”

ชายหนุ่มชะงักมือกำลังใส่ยา เขาเหลือบมอง เห็นอีกฝ่ายส่งสายตาเต็มไปด้วยคำถาม

“ผมไม่ได้โกรธอะไรคุณเลยโมนา ผมทำงานดีทุกคืนเลยไม่อยากกวนคุณเวลาเข้านอนเท่านั้นเอง”

“ถ้าอย่างนั้นคุณยังจะช่วยพ่ออยู่ใช่ไหม” เธอถามเขา
เสียงเบา

“เรื่องนั้นคุณไม่ต้องกังวลหรอก เพราะคุณทำตาม
สัญญา ผมเองก็จะทำตามสัญญาเหมือนกัน”

เธอยิ้มออกมาในขณะที่สบตาเขา หัวใจชายหนุ่มกระตุก
วูบอย่างประหลาด เอาอีกแล้วหัวใจทำไมชอบเกเรอยู่เรื่อย ไม่
ฟังความต้องการกันเลย เขาเป็นเจ้าของหัวใจตัวเองไม่ใช่ใคร
คนอื่น ทำไมถึงไม่ยอมเดินตามที่ต้องการ

หลังจากทำแผลให้เสร็จ เลยเดินออกนอกห้อง ไม่อยาก
อยู่นานกว่านี้ เริ่มกลัวหัวใจตัวเองมันไม่มากไปหน่อยเหรือ
เพราะโมนาเพิ่งมาอยู่ได้ไม่นานนี้เอง แล้วทำไมถึงได้หัวโน
กับเธอ ซาฟขบกรามเป็นสันนูน ความอดทนตลอดเวลาหลาย
ปีที่ผ่านมา จะขาดสะบั้นไม่ได้ เขาต้องเข้มแข็งให้มากกว่านี้

